

Quadrifera
de la Piscu

5

„Teatrul
Godot”
la Palatul
Bragadiru

6

Trenurile
secrete
de la
Mogoșoaia

8

Fostul
Muzeu de
Etnografie
al județului
Ilfov

10

condeie Ilfovene

Nr. 45 | iunie 2021 | Publicație de cultură

Ziua Internațională a Muzeelor - 2021

„Viitorul muzeelor:
recuperați și reimaginați”

INTERNATIONAL

MUSEUM

DAY

(pagina 5)

(pagina 5)

Ziua Internațională
a Copilului
la Muzeul Național
de Istorie

Tablourile lui
Grigorescu,
expuse
la **Aeroportul
Otopeni**

(pagina 4)

21 mai 2021

Doamne de Domni

Cristina ANGHELUȚĂ, George V. GRIGORE

În istoria românilor, ca și în general în istoria Europei, a domni a fost un apanaj masculin. De aceea, istoria noastră a reținut mai cu seamă voievozii care, de-a lungul veacurilor, s-au perindat pe tronurile țărilor române. Dar alături de ei, adesea în umbra lor, au trăit și doamne ale acestor voievozi, soții care, deși mai puțin cunoscute decât ei, atât contemporanilor, cât și posterității, au avut însemnătatea lor în viața acestor domni și, uneori, în viața țării. Romfilatelia readuce în memorie figurile a patru dintre aceste doamne prin emisiunea de mărci poștale Doamnele Voievozilor români, introdusă în circulație la 21 mai 2021. Pe timbrul cu valoarea nominală de 2 lei este ilustrată figura doamnei Mara, soția lui Mircea cel Bătrân. Chipul ei s-a păstrat în pictura votivă de la Schitul Brădet, din județul Argeș. Aceastei doamne a Țării Românești nu i se cunoaște cu precizie nici anul nașterii, nici cel al morții, nici măcar familia. Este numită, prin tradiție, Mara, dar numele ei a fost reconstruit pornind de la o inscripție incompletă, iar unii istorici susțin că s-ar fi putut numi la fel de bine Ana sau Klara. S-ar fi numit Maria Tolmay, ar fi deținut o proprietate în apropiere de Lacul Balaton, pe actualul teritoriu al Ungariei, și ar fi fost mama lui Mihail, singurul fiu legitim al lui Mircea cel Bătrân, care l-a asociat pe acest fiu la domnie, ulterior acesta domnind singur, după moartea lui Mircea, din 1418 până în 1420. Pe timbrul cu valoarea nominală de 2,20 lei este reprezentată doamna Chiajna, soție a lui Mircea Ciobanul, de trei ori domnitor al Valahiei (1545-1552, 1553-1554, 155-1559). Imaginea ei s-a păstrat în pictura votivă din Biserica Domnească de la Curtea Veche (numită și Sfântul Anton - Curtea Veche), cea mai veche biserică din București. În istoria Evului Mediu românesc, cea de-a doua jumătate a secolului al XVI-lea a fost una dintre epocile cele mai tulburi. Desele schimbări ale domnitorilor, birurile împovăraătoare, comploturile, trădările, execuțiile, sărăcirea populației, toate au făcut din această perioadă „una dintre epocile întunecate ale istoriei țării românești”, cum o numește istoricul Constantin C. Giurescu, autorul monumentalei lucrări Istoria românilor. Doamna Chiajna apare ea însăși ca o figură întunecată. Istoricii și literații i-au construit o faimă de femeie dură,

dominatoare, ahtiată de mări. Cât de meritată este această reputație e greu de spus acum, după aproape cinci veacuri. La moartea lui Mircea Ciobanul, fiul său Petru cel Tânăr avea 12 ani. Adevărata conducătoare a Valahiei a devenit Chiajna, care a izbutit să-și mențină fiul pe tron aproape nouă ani (1559-1598). A recurs, pentru aceasta, la confruntări militare cu dușmanii domniei, la cumpărarea sprijinului politic de la Constantinopol cu sume fabuloase, adunate prin sporirea birurilor, și la alianțe cu oameni influenți, cu care și-a căsătorit ficele. Una dintre ele a fost trimisă de mama sa chiar în haremul lui Murad, viitorul sultan. În 1568, Petru cel Tânăr a căzut în dizgrația Porții și a fost exilat, împreună cu mama sa. A murit în anul următor. Chiajna, însă, i-a supraviețuit aproape 20 de ani, murind în 1588, după ce, mănătată de firea ei dominatoare, susținuse alți câțiva pretendenți la tronurile Valahiei și Moldovei, tot prin intrigi, comploturi și bătălii. Pe timbru cu valoarea nominală de 5,50 lei este reprezentată doamna Elina, soția lui Matei Basarab, domn care a cârmuit Țara Românească timp de peste două decenii (1632-1654). Constantin C. Giurescu afirmă că ea a fost „una dintre femeile cele mai de seamă ale neamului nostru”. Elina Năsturel Herescu provenea dintr-o familie de oameni cultivați; fratele ei era cărturarul Udriște Năsturel. Elina a primit și ea o creștere aleasă: citea mult, era interesată de istorie și artă, cunoștea latina, greaca și slavona. A sprijinit dezvoltarea tiparului, a ctitorit biserici, a gospodărit reședința domnească, dar, la nevoie, a știut să facă față și îndeletnicirii grele de a conduce țara: „Femeie îndrăzneală, ea purtă de grija țării, în 1633, când soțul ei, care-și luase scaunul cu armele, merse la Constantinopol să-și

Director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov Alexandrina NIȚĂ	
Condeie ILFOVENE	
Editor: Centrul Român pentru Inițiativă Socială Editor coordonator: Cătălin DRAGOMIR Redactor șef: George V. GRIGORE Redactori: Cristina ANGHELUȚĂ, Anica POPA, Iulia GEORGESCU, Marius Florin VĂDUVA, Alexandru LEOLEA, Livia Andreea NIȚĂ	Foto: George V. GRIGORE DTP: Dan DULGHERU Tel. 0371.084.001 ; e-mail: condeieilfovene@gmail.com ISSN 2601 - 0984; ISSN-L 2601 - 0984 Publicație distribuită gratuit

capete întărirea”, scrie Nicolae Iorga, în Istoria românilor în chipuri și icoane. Imaginea ei apare într-o carte apărută în vremea domniei lui Matei Basarab (un Liturghier scris în Țara Românească de grămaticul Radu, 1653-1654), mărturie a dezvoltării culturii, la care a contribuit și doamna Elina. Pe timbrul cu valoarea nominală de 19,50 lei apare doamna Maria Voichița, cea de-a treia (și ultima) soție a lui Ștefan cel Mare. Imaginea se regăsește pe o dveră (perdea care acoperă ușa altarului), bogat brodată; piesa este cunoscută sub numele de Dvera Răstignirii, datează din 1500 și se află azi la Muzeul Mănăstirii Putna. Maria Voichița era fiica lui Radu cel Frumos, de patru ori domn al Țării Românești (1462-1473, 1473-1474, 1474, 1474-1475), și

„Zestrea Brăneștiului“ - mic ghid patrimonial

Împătimitul culegător de nestemate ale patrimoniului comunitar brăneștean, perseverentul profesor Marius-Ovidiu Sebe, revine în atenția obștei locale cu o nouă producție strălucitoare. Avem în față un volum remarcabil, o lucrare științifică de toată prețuirea, prezentă sub „forma unui mic ghid patrimonial” - intitulată „Zestrea Brăneștiului” (2021). Inițial, dumnealui este preocupat să clarifice noțiunea de patrimoniu. Este necesară o asemenea abordare conceptuală pentru a stabili bornele orientative care să-i delimiteze desfășurarea tematică deoarece nu-și propune, cel puțin deocamdată, să etaleze în privirile și conștiința cititorilor chiar tot ce înseamnă Brănești în cugetul și simțirile umanității. Acestea fiind bine precizate, domnia sa realizează, cu mare băgare de seamă, o eșalonare a componentelor după un plan stabilit cu deosebită meticulozitate. Chiar privită și printr-o asemenea perspectivă, iese în evidență cunoașterea profundă a problematicii luate în vizor și, în același timp, deosebita capacitate de a sistematiza o tematică atât de vastă. Pentru început ni se deschid paginile valorosului patrimoniu natural. Mai ales apele râulețului Pasărea stăvilă într-o salbă de lacuri, împreună cu diversitatea floristică și faunistică a acestor meleaguri, cu arii naturale protejate, creionează o gură de rai pentru multitudinea elementelor specifice care rețin atenția și îmbogățesc cunoștințele numeroșilor cititori. Ilustrațiile prezente vin să întregască în mod admirabil expunerile scripturale, mărindu-le veridicitatea. Domnul Sebe își desfășoară cea mai mare parte a capacității de prezentare din volum (75%) în cadrul patrimoniului cultural, atât cel material (situri arheologice, monumente diverse, clădiri, construcții și amenajări religioase, obiecte de uz gospodăresc, unități de învățământ, meșteșuguri tradiționale, vestimentație), cât și cel imaterial (graiul cu elemente de originalitate, obiceiuri și tradiții, aspecte culinare specifice ...). În cadrul acestei părți sunt multe ipostaze cunoscute de localnici dar și numeroase

a soției acestuia, doamna Maria Despina. S-a căsătorit cu Ștefan cel Mare probabil în 1478, după ce domnul rămăsese pentru a doua oară văduv, în urma morții Mariei Comnena (Maria de Mangop), în 1477. Căsătoria a urmat unor evenimente dramatice: în 1473, Ștefan cel Mare a întreprins o expediție militară în Țara Românească, pentru a-l detrona pe Radu cel Frumos și a înscăuna un pretendent susținut de el, pe Basarab Laiotă cel Bătrân. Relațiile lui Ștefan cel Mare cu Radu cel Frumos au fost întotdeauna ostile; Radu, crescut la Constantinopol, era prea apropiat de turci pentru a fi un vecin comod pentru voievodul Moldovei. Ștefan cel Mare l-a detronat în mai multe rânduri, prin intervenții militare. Maria Voichița și mama ei, Maria Despina, au fost luate ostatece și duse în cetatea Sucevei. Voichița a crescut, așadar, la curtea lui Ștefan, iar în cele din urmă acesta a luat-o în căsătorie. A avut cu ea două fice și un fiu, viitorul voievod Bogdan al III-lea, care a domnit în Moldova între anii 1504 și 1517. Pe cele două plicuri „prima zi” a emisiunii sunt reprezentate doamna Mița Despina, soția lui Neagoe Basarab, domn al Țării Românești (1512-1521), și doamna Stanca, soția voievodului Mihai Viteazul (1593-1600). ■

prezentări încă necunoscute sau poate doar bănuite. În această parte a lucrării, dumnealui reușește să-l pună pe cititor într-o goană maratonistă continuă de la o pagină la alta pentru a descoperi și elucida alte și alte mistere brăneștene și pentru ca fiecare cititor să se împlinească sufletește într-o măsură din ce în ce mai mare. Valoarea lucrării este amplificată și prin prisma unor considerente deosebite: Partea grafică este extraordinară. Identificăm un concept și o clarviziune. Ilustrația a fost stabilită cu deosebită simțire, fiind realizată în cea mai mare parte de un fotograf profesionist, Marius Pistru. Prezentarea bilingvă (română, engleză) permite extinderea ariei de lectură și studiu pentru cititorii de rând și mai ales pentru unii specialiști de dincolo de fruntariile românești. Cele 10 superlative cu care este încoronată lucrarea la încheiere readuc în atenție unele elemente de mare originalitate care dăluiesc în conștiință câteva din strălucirile astrale brăneștene. Volumul impresionant al materialelor bibliografice, bine alese și judicios utilizate în tot cuprinsul lucrării, fortifică valoarea autenticității celor prezentate. Având în vedere rolul benefic al acestui volum asupra clarificării multor aspecte ale conviețuirii noastre, consider că o asemenea carte sacramentală este obligatoriu să fie prezentă în zestrea fiecărui locuitor al Brăneștiului, având certitudinea că fiecare dintre noi ne regăsim sufletește, mai mult sau mai puțin, în cuprinsul acestor pagini blagoslovite cu multă generozitate. ■

Nică D. LUPU

România la cea de-a 17-a ediție a Bienalei de Arhitectură de la Veneția

22 mai - 21 noiembrie 2021

Vernisajul expoziției „Fading Borders“, cu care România participă la cea de-a 17-a ediție a Bienalei de Arhitectură de la Veneția, a avut loc la 21 mai, ora 17.30, la Pavilionul României din Giardini della Biennale. Din cauza pandemiei, ediția a 17-a a Bienalei a fost amânată din 2020 pentru anul acesta și se va desfășura în perioada 22 mai - 21 noiembrie, cu două zile de pre-vizionare pentru invitați, 20 și 21 mai. Tema acestei ediții, lansată de curatorul Hashim Sarkis în 2019 este „How we will live together?“ („Cum vom trăi împreună?“). Proiectul „Fading Borders“, autori Irina Meliță, Ștefan Simion, Cristi Bădescu, Ștefania Hîrleață și Radu Tîrcă din cadrul biroului de arhitectură POSTER, a fost declarat câștigător în urma unui concurs național de selecție organizat în două etape, la sfârșitul anului 2019 și începutul anului 2020. „Fading Borders“ abordează tema migrației și documentează realitatea fenomenului cu ajutorul a două proiecte de cercetare complementare – „PLECAT“ și „Shrinking Cities in Romania“, fiecare abordând aceeași problemă din puncte de vedere diferite. „PLECAT“, proiectul jurnalistic realizat de echipa TELELEU (Elena Stancu și Cosmin Bumbuț), analizează fenomenul complex de conviețuire a emigranților români în cadrul diferitelor comunități locale din

Europa. Sunt documentate, astfel, istoriile personale ale unor tipologii diverse de oameni, prezentând, pe de-o parte, dificultățile cu care se confruntă emigranții români și, pe de altă parte, oportunitățile ivite odată cu plecarea din țară sau episoade despre noua viață și comunitatea pe care aceștia o construiesc în afara granițelor țării. „Shrinking Cities in Romania“ (Orașe românești în declin) este o cercetare a echipei IdeilaGRAM, aflată încă în desfășurare. Proiectul a luat naștere ca urmare a unei cercetări începute în anul 2009, asupra declinului și contracției orașelor românești, privite ca fenomen de amploare, și a constituit o premieră în România în aducerea la lumină a acestui fenomen acut și omniprezent, dar ignorat. Mici orașe turistice, orașe mari și mici

industriale, orașe agricole, vechi orașe istorice sau porturi de la Dunăre se confruntă cu diverse forme de declin: socio-cultural, economic, fizic sau demografic. În ciuda conotațiilor aparent negative, fenomenul de shrinkage este, de fapt, o forță motrică a modernizării și inovației, a reutilizării, a căutării de resurse alternative, a creației artistice, a reevaluării relațiilor interumane. „Fading Borders subliniază și deschide conversația despre modul în care mobilitatea marilor mase de oameni va avea impact asupra modului în care arhitectii ar putea imagina viitoarele forme de locuire, în sens larg. Migrația a fost, până acum, un fenomen asociat sărăciei, războiului, dezastrelor naturale, dar realitatea migrației ar trebui adusă în centrul discuțiilor despre modul în care vom trăi, despre modul în care vor trăi orașele, deoarece, cel mai probabil, acest fenomen se va extinde și va fi legat de dorința de îmbunătățire a calității vieții. Așadar, dorim să inițiem o dezbatere constructivă, pozitivă, o privire spre viitor, o discuție ipotetică despre modul în care vom trăi împreună atunci când cuvântul «împreună» devine foarte divers și durată locuirii capătă o dinamică diferită“, declară arh. Ștefan Simion. ■

Cristina ANGHELUȚĂ

Biserica de lemn din satul vâlcean Urși - printre câștigătorii Premiilor Europene pentru Patrimoniu

Cristina ANGHELUȚĂ

Comisia Europeană și Europa Nostra au anunțat câștigătorii ediției 2021 a Premiilor Europene pentru patrimoniu/ Premiile Europa Nostra, premiul UE pentru patrimoniul cultural finanțat prin programul Europa Creativă. În acest an, cea mai înaltă distincție europeană în domeniul patrimoniului merge către 24 de realizări exemplare din 18 țări europene. Printre câștigătorii de anul acesta se află și Biserica de lemn din satul Urși, județul Vâlcea, proiect laureat la categoria „Conservare“. „Acesta este rezultatul unei conservări interdisciplinare realizată exemplar la o biserică de lemn cu pictură murală într-un cadru rural. Realizată din materiale provenite din proximitatea sitului, aceasta este de o deosebită valoare și frumusețe“, a transmis juriul Premiilor Europa Nostra. Biserica de lemn din satul Urși, cu hramul „Buna Vestire“ și „Arhanghelul Mihail“, a fost construită între anii 1757 și 1784. Deși a supraviețuit unui incendiu în 1838, în urma căruia a fost reparată și decorată cu fresce în 1843, biserica a fost ulterior abandonată, după construirea unei noi biserici în sat. La redescoperirea sa în 2007, era aproape fără fundație și risca să se prăbușească, în timp ce acoperișul său din șindrilă avea nevoie urgentă de reparații, frescele pictate fiind grav degradate. Susținătorii și pasionații de patrimoniu din întreaga lume sunt încurajați să descopere câștigătorii și să voteze online pentru a decide către cine va merge și

Juriul: „Acesta este rezultatul unei conservări interdisciplinare realizată exemplar la o biserică de lemn cu pictură murală într-un cadru rural. Realizată din materiale provenite din proximitatea sitului, aceasta este de o deosebită valoare și frumusețe“.

Premiul Publicului din acest an. Câștigătorul Premiului Publicului va fi anunțat în cadrul ceremoniei de decernare a premiilor europene pentru patrimoniu, care va avea loc în toamna acestui an. Cu această ocazie vor fi prezentați publicului și laureații Marelui Premiu, fiecare dintre ei urmând să primească un premiu în valoare de 10.000 de euro. Luând cuvântul la evenimentul online, comisarul european Mariya Gabriel a declarat: „Câștigătorii Premiilor Europene pentru patrimoniu/Premiile Europa Nostra 2021 sunt ambasadorii frumuseții patrimoniului European, fie că este vorba de tradiții și meșteșug, de arhitectura care îți taie respirația sau de modul în care patrimoniul poate uni comunități și generații. Cred cu adevărat că păstrarea cu succes a patrimoniului nostru material și imaterial depinde de angajamentul oamenilor din spatele acestuia. Prin aceste premii, îi onorăm, prin urmare, pe toți acei bărbați și femei excepționale, profesioniști în domeniul patrimoniului, arhitecți, oameni de știință și voluntari care aduc patrimoniul nostru comun mai aproape de inimile noastre. Viziunea lor merită să fie aplaudată“. Președintele executiv al Europa Nostra, Hermann Parzinger, a declarat, la rândul său: „În fiecare an, câștigătorii Premiilor Europene pentru Patrimoniu/Premiile Europa Nostra demonstrează creativitatea și angajamentul incomparabil al celor care se străduiesc să protejeze, să valorifice și să transmită moștenirea prețioasă a Europei către generația următoare. Laureații din acest an arată din plin modul în care patrimoniul oferă soluții și căi de redresare în fața unor provocări aparent insurmontabile, în timp ce luăm măsuri pentru climă, ne mobilizăm pentru o dezvoltare urbană și rurală durabilă și abordăm numeroasele amenințări la adresa valorilor noastre

europene fundamentale. Salutăm realizările lor remarcabile: fie ca acestea să servească drept inspirație și încurajare pentru acțiuni viitoare, pentru mulți alți profesioniști și entuziaști ai patrimoniului din întreaga Europă și din afara ei“. Câștigătorii premiilor au fost selectați de juriu independent compuse din experți în domeniul patrimoniului din întreaga Europă, în urma evaluării candidaturilor depuse de organizații și persoane fizice din 30 de țări europene. Premiile Europene pentru Patrimoniu/ Premiile Europa Nostra au fost lansate de Comisia Europeană în 2002 și de atunci sunt gestionate de Europa Nostra.

„200 de ani de la revoluția lui Tudor din Vladimiri“

Muzeul Județean Argeș a prezentat în luna mai o expoziție de fotografii dedicată Revoluției de la 1821, condusă de Tudor Vladimirescu. Cu ocazia împlinirii a 200 de ani de la Revoluția lui Tudor din Vladimiri, Muzeul Județean Argeș a oferit publicului spre vizionare o expoziție de fotografii, transpusă pe 44 de panouri. Pe aceste panouri s-au regăsit obiecte din perioada respectivă: arme de foc (pistoale cu cremene și cu percuție, puști), arme albe (iatagane), vestimentație bărbătească din acea epocă. Au putut fi văzute și portrete, sculpturi, busturi cu Tudor Vladimirescu, scrisori cu autograful lui, dar și medalii, medalioane, monede sau bancnote care au fost emise cu chipul revoluționarului. Expoziția a fost realizată în colaborare cu Complexul Național Muzeal Curtea Domnească din Târgoviște (jud. Dâmbovița), Muzeul Golești (jud. Argeș), Muzeul Județean Gorj, Muzeul Municipiului București, Muzeul Național de Artă al României, Muzeul Național de Istorie a României, Muzeul Olteniei din Craiova, Muzeul Regiunii Porților de Fier și Muzeul Romanaișilor din Caracal. Inaugurarea expoziției a avut loc în Grădina Publică din Pitești, aflată în fața clădirii Muzeului Județean Argeș. ■

George V. GRIGORE

Concursul internațional de arte plastice și literatură „Martha Bibescu” la Palatul Mogoșoaia

Înscrierile pentru cea de-a doua ediție a Concursului internațional de arte plastice și literatură „Martha Bibescu” au început la 26 aprilie și s-au desfășurat până pe 25 mai 2021. „Competiția se adresează iubitorilor libertății absolute reprezentată de imaginație, în încercarea de a descoperi noi talente îndrăgostite de universul culorilor, formelor, expresiilor și literelor”, se arată într-un comunicat al organizatorilor. Evenimentul este organizat de Asociația Pro Valores și Centrul Cultural Palatele Brâncovenești și se va desfășura exclusiv online, iar participanții, fără limită de vârstă, au fost împărțiți pe trei categorii de vârstă și două mari discipline - arte plastice și literatură. Fotografiile lucrărilor (pictură, desen, tehnici mixte), creațiile literare (poezie, eseu) și documentele necesare înscrierii au putut fi trimise pe adresa concursulmarthabibescu@gmail.com. Întrecerea artistică a avut trei perioade de înscriere (26 aprilie - 8 mai, 9 - 20 mai și 21 - 25 mai). Lucrările premiate în urma jurizării realizate de nume importante ale culturii române - artistul vizual și profesorul Valeriu Mladin, curatoarea și criticul de artă Mădălina Mirea, scriitoarea Simona Antonescu, jurnalistul Sebastian Crăciun -, vor fi expuse în noua Galerie virtuală de pe www.asociatiaprovalores.ro. La final, cele

mai bune 18 lucrări și-au primit un binemeritat loc în casa prințesei Martha Bibescu, în spațiile Palatului Mogoșoaia, iar vernisajul acestora va avea loc în deschiderea „Mogoșoaia ClasicFest 2021”, la începutul lunii iunie. Tot cu ocazia vernisajului și festivității de premiere, cele mai valoroase nouă lucrări literare vor fi prezentate în cadrul unui spectacol-lectură. Martha Bibescu (28 ianuarie 1886 - 28 noiembrie 1973) a fost o romancieră, poetă, politiciană și memorialistă româncă și franceză. S-a distins prin întreaga ei operă ca o prezență de o mare noblete de spirit. A fost fiica lui Ion Lahovary, ministru al României la Paris și ministru de Externe, și a Smarandei (Emma) Mavrocordat. A fost soția prințului George Valentin Bibescu, care era văr primar cu Ana de Noailles și care avea să devină președinte Federației Aeronautice Internaționale. De asemenea, a fost una din primele femei-mason ale României și una dintre cele mai frumoase și cunoscute românce ale începutului de secol XX. În amintirea acestui mare caracter și iubitoare de artă și cultură, cei care îndrăgesc artele plastice și literatura sunt așteptați în număr cât mai mare, chiar dacă numai în mediul on-line, spre a fi împreună și a împărtăși bucuria comuniunii. ■

George V. GRIGORE

Grigorescu digitalizat 15 mai 2021 - 183 de ani de la nașterea pictorului național Nicolae Grigorescu

Data de 15 mai 2021 marchează 183 de ani de la nașterea pictorului național Nicolae Grigorescu, cel care a lăsat moștenire României duioasele țărâncuțe și peisajele cu orizont fără sfârșit, care reflectă perfect sufletul satului românesc. Cu această ocazie, Casa de Licității A10 by Artmark în colaborare cu Muzeul Județean de Artă Prahova au digitalizat Muzeul dedicat pictorului național Nicolae Grigorescu. Acum, Casa Memorială Muzeu „Nicolae Grigorescu” din Câmpina poate fi vizitată la doar un click distanță. Prin accesarea site-ului artmark.ro utilizatorii au posibilitatea să intre virtual în casa în care pictorul Nicolae Grigorescu și-a petrecut ultima parte a vieții și unde a realizat cele mai remarcabile creații - unele dintre acestea fiind în continuare expuse în casă.

Turul virtual al casei-muzeu însoțește vizitatorii începând cu holul intrării, care surprinde căldura locuinței și poartă privitorul către un colț oriental, format din lucrări colecționate de pictor din Istanbul; holul oferă accesul către camera de zi unde Nicolae Grigorescu încingea discuții cu Barbu Delavrancea, Octavian Goga sau cu George Coșbuc. Tot aici, privitorii vor admira una dintre variantele de mari dimensiuni ale „Carului cu boi”. Totuși, atelierul de pictură rămâne a fi cea mai impozantă încăpere a casei, fiind și cea mai mare cameră, care găzduiește șevaletul artistului pe care stă sprijinită una dintre ultimele lucrări ale artistului, neterminată: „Întoarcerea de la bălci”. Fiecare cameră a casei-muzeu impresionează prin seria de lucrări importante din creația artistului, rămase în cadrul inițial în care au fost aranjate de pictor. Vizitarea turului virtual oferă o experiență memorabilă, iar opera pictorului național Nicolae Grigorescu este mai ușor de urmărit, de înțeles și de interpretat. Expoziția virtuală salută totodată proiectul de lege de instituire a datei de 15 mai, ziua Nicolae Grigorescu, drept zi culturală națională, dedicată artelor frumoase românești, care se află în dezbatere în Parlamentul României, proiect care are în vedere scoaterea în evidență a creației pictorului Nicolae Grigorescu și aducerea unui omagiu activității artistice și moștenirii pe care a lăsat-o culturii românești. ■

Tablourile lui Grigorescu, expuse la Aeroportul Otopeni

După experiența avută cu expunerea bustului lui Decebal din 2017 au urmat mai multe lucrări de pictură modernă expuse în zona de trecere a Aeroportului Otopeni. „Art Safari” și „Compania Națională Aeroporturi București” au inaugurat „Art Safari Airport Museum”, a cărui primă expoziție este deschisă în

perioada 30 martie - 30 septembrie 2021, în zona de îmbarcare a aeroportului. Este vorba despre un parteneriat cultural prin care se dorește promovarea artei românești, atât istorice, de patrimoniu, cât și contemporane. Urmând modelul marilor aeroporturi din lume, care expun în terminalele lor

importante exponate reprezentative pentru istoria și arta țării gazdă, vitrinele expoziționale din Otopeni vor contribui la comunicarea identității naționale prin artă vizuală și la înfrumusețarea experienței călătorilor. Prima expoziție găzduită de „Art Safari Airport Museum” a fost organizată în parteneriat cu Muzeul Municipiului București și cuprinde câteva dintre picturile reprezentative pentru compunerea patrimoniului recent al Pinacotecii - Alexandru Ciucurencu, Vasile Grigore, Ion Musculeanu, Spiru Vergulescu, Ion Grigore, Zamfir Dumitrescu etc. - dar și lucrări de artă contemporană semnate de Sami Briss, Georges Mazilu, Ana Ruxandra Ilfoveanu, Petre Velicu, Felix Aftene etc. Organizatorii plănuiesc să înnoiască expoziția cu noi tematici și artiști, de regulă de patrimoniu, o dată la șase luni.

Noutatea este că tablourile lui Nicolae Grigorescu au fost expuse la Aeroportul Otopeni, în cadrul expoziției „Art Safari Airport Museum”. Vernisajul, la care a participat și ministrul Culturii, a avut loc la 20 mai. Art Safari Airport Museum îmbracă straie noi și îi spune „Bine ai venit” pe

aeroport marelui maestru Nicolae Grigorescu. Motivul? Bucuria de a marca aniversarea pictorului, având în vedere că la 15 mai s-au împlinit 183 de ani de la nașterea marelui pictor. Expoziția reunește lucrări emblematic din opera acestuia, iar valoarea tablourilor expuse se ridică la un milion de euro. ■

George V. GRIGORE

Ziua Internațională a Muzeelor - 2021

George V. GRIGORE

În fiecare an, la 18 mai, este sărbătorită Ziua Internațională a Muzeelor. În acest fel suntem invitați să conștientizăm rolul acestor instituții în dezvoltarea societății, fiind importanți povestitori ai patrimoniului cultural și ai memoriei colective. În această zi, arta, știința și istoria sunt celebrate în toată lumea prin programe speciale. În vremurile agitate pe care le trăim, pentru muzee este o adevărată provocare să atragă vizitatori. Sunt necesare, de aceea, strategii de promovare dintre cele mai neobișnuite.

„Viitorul muzeelor: recuperați și reimaginați”

În acest an, la 18 mai a fost sărbătorită Ziua Internațională a Muzeelor cu tema „Viitorul muzeelor: recuperați și reimaginați”. Ziua Internațională a Muzeelor 2021 a invitat muzeele, artiștii, profesioniștii și comunitățile lor să creeze, să-și imagineze și să împărtășească noi practici de (co)creare de valoare, noi modele de afaceri pentru instituțiile

culturale și inovatoarea soluțiilor pentru provocările sociale, economice și de mediu din în contextul actual.

Anul 2020 și-a pus amprenta asupra tuturor afectând fiecare aspect al vieții noastre în urma pandemiei Covid-19. Unele probleme deja presante au fost exacerbate, punând sub semnul întrebării structura societăților noastre. Muzeele nu fac excepție de la aceste schimbări, iar sectorul cultural este printre cele mai afectate, cu grave repercusiuni economice, sociale și psihologice atât pe termen scurt, cât și pe termen lung. Dar această criză a servit și ca un catalizator pentru inovații cruciale care erau deja în curs, în special un accent sporit pe digitalizare și crearea de noi forme de experiență și diseminare culturală.

De ce este important să sărbătorim Ziua Internațională a Muzeelor? Foarte puține locuri din lumea noastră sunt mai educative decât muzeele. La urma urmei, unde altundeva am putea spera să vedem atâtea fragmente, din diferite perioade,

care spun atâtea povești despre strămoșii noștri? De la sulițe preistorice la mumii egiptene, de la sculpturi antice grecești la armuri medievale și de la primul radio până la primele avioane folosite în război în timpul Primului Război Mondial. Muzeele au totul. Educația este importantă, așa că zile precum Ziua Internațională Muzeelor ar trebui să fie ceva pentru care să ne entuziasmeze pe toți! Când a fost inițiat conceptul de Ziua Internațională a Muzeelor? Consiliul Internațional al Muzeelor (ICOM) a creat Ziua Internațională a Muzeelor în 1977. Organizația alege o temă diferită în fiecare an. Unele dintre teme au fost globalizarea, popoarele indigene, reducerea lacunelor culturale și îngrijirea mediului. În fiecare an, din 1977, toate muzeele din lume sunt invitate să participe la această zi pentru a promova rolul muzeelor din întreaga

lume, organizând activități deosebite și gratuite publicului, în jurul temei anului. Ziua Internațională a Muzeelor a devenit din ce în ce mai populară de la crearea sa. De exemplu, Ziua Internațională a Muzeelor din 2009 a fost asistată de 20.000 de muzee din peste 90 de țări. În 2012, numărul muzeelor participante a crescut la 30.000 în 129 de țări. Consiliul Internațional al Muzeelor susține, începând din 2011, evenimentul Noaptea Europeană a Muzeelor, care este sărbătorit în fiecare an, în sâmbăta cea mai apropiată de data de 18 mai, Ziua Internațională a Muzeelor. Creat în 2005 de Ministerul Culturii și Comunicării din Franța și patronat, în prezent, de Consiliul Europei, UNESCO și ICOM, evenimentul a impulsionat muzeele să își deschidă porțile publicului larg până după miezul-noptii fără a percepe vreo taxă, organizând o serie de activități culturale. Cum am sărbătorit în 2021 Ziua Internațională a Muzeelor? Printr-o excursie la un muzeu din apropiere, fie singur, fie cu prietenii. Vizitați când aveți timp un muzeu și veți observa că ceva se va schimba în personalitatea dumneavoastră! Vizitați un muzeu și veți avea o altă stare, un alt ritm al vieții, o altă perspectivă. Vizitați un muzeu și nu o să regretați! Vizitați un muzeu... ■

George V. GRIGORE

Muzeul Național al Satului - 85 de ani

O serie de evenimente dedicate împlinirii a 85 de ani de la inaugurarea Muzeului Național al Satului „Dimitrie Gusti” au fost organizate în perioada 10 - 17 mai. Ceremonia oficială de deschidere a Zilelor Muzeului Satului a avut la 10 mai, când au fost acordate, în premieră, două titluri onorifice de Ambasador al Muzeului Satului unor personalități care au promovat și susținut valorile tradiționale și identitare românești. În aceeași zi, împreună cu Romfilatelia, a fost lansat Întregul poștal aniversar „Muzeul Satului - 85 de ani (1936-2021)”.

Printre evenimente s-au numărat deschiderea expozițiilor „Muzeul Satului și Regalitate” și „Satul regal”, care au curins documente, fotografii, obiecte și costume din patrimoniul Casei Regale, Muzeului Satului și Arhivelor Naționale ale României. Un moment aparte l-a constituit deschiderea pentru public a casei bunicului Episcopului Macarie al Europei de Nord, din Spermezeu, județul

Bistrița-Năsăud, pe care a donat-o în anul 2018 Muzeului de la Șosea. Mese rotunde cu tematică științifică, ansambluri populare, cântăreți și artiști cunoscuți, meșteri populari, costume și mașini de epocă sunt doar alte câteva repere

care au animat aceste zile. Pentru că anul acesta se împlinesc 100 de ani de la nașterea MS Regele Mihai I al României, iar muzeul a fost înființat cu sprijinul Fundațiilor Culturale Regale, primind din anul 2020 și Înaltul Patronaj al MS Margareta, Custodele Coroanei Române, activitățile dedicate celor 85 de ani de neîntreruptă activitate s-au desfășurat sub titlul generic „Muzeul și Regalitatea”. Muzeul Satului Românesc a fost inaugurat oficial la 10 mai 1936, în prezența Regelui Carol al II-lea, a membrilor Guvernului, a oficialităților Bucureștiului, precum și a elitei culturale din care făcea parte profesorul Dimitrie Gusti, ctitorul instituției. ■

Ciolpani

Quadrisfera de la Piscu, un pas important în optimizarea educațională a expunerii

Muzeul-Atelier Școală de la Piscu (Ciolpani), așteptat de mulți, a fost deschis și are program la fiecare sfârșit de săptămână, sâmbăta și duminică, între orele 11.00 și 17.00. Sunt deschise și ateliere de olărit, linogravură, pictură și desen pentru copii și adulți. Ghidajele prin muzeu sunt la ore fixe: 11.00, 12.00, 13.00, 14.00, 15.00 și 16.00. Se vor face ghidaje și atelier de lavandă și la Poiana Florilor, tot la Piscu.

La 17 aprilie, de exemplu, a avut loc un „Atelier de portret” cu sculptorul Virgil Scripcariu. Este vorba de „modelaj portret cu model viu și turnare în ipsos. Participanții au lucrat în patru sesiuni a câte două ore - sâmbătă 17, duminică 18, sâmbătă 23 și duminică, 24 aprilie, în trei ședințe de modelaj cu model viu și o ședință de turnare în ipsos. Învățăm să privim și să înțelegem chipul uman, modelând. După această experiență sigur veți privi diferit oamenii și veți vedea mai mult frumos în chipurile lor.

Tot aici se află „Quadrisfera de la Piscu”, o instalație multimedia întrucât muzeul se numără printre cele șapte proiecte câștigătoare ale concursului „Susține un ONG”, organizat de Fundația Orange. Sursa de inspirație se află dintr-un mod de expunere inventat și prezent în câteva muzee din Italia și inedit în România. Quadrisfera este o instalație de oglinzi și monitoare, care generează un caleidoscop uimitor, memorabil pentru copii și adulți deopotrivă. Am văzut prima dată o quadrisferă cu temă ceramică la Museo Ceramica Savona și de atunci ne-am pus în minte să realizăm o instalație asemănătoare la Muzeul de la Piscu. A folosi tehnologia pentru a pune în valoare patrimoniul cultural și a-l aduce aproape de copii și tineri este, credem, un demers necesar și valabil, susțin reprezentanții fundației.

Prin intermediul acestui proiect, a fost amenajată o cameră multimedia de tip Quadrisferă, unică în România. Realizarea unei instalații de tip caleidoscop face atractiv și memorabil meșteșugul olăritului de la Piscu pentru vizitatori, în special pentru copii.

Astfel, se pune în valoare cu mijloacele tehnologiei zestrea unei vechi comunități de olari: gesturi, instrumente specifice, tipuri de decor și forme. Cea de-a doua componentă a proiectului este pornirea unei grădini pedagogice în curtea muzeului, ceea ce va reprezenta un aport educațional pentru publicul tânăr al locului. „Urmăresc de mulți ani activitatea Școlii de

Foto: Facebook

la Piscu. Am fost impresionată de diversitatea resurselor educaționale pe care le-au creat și, în ultimul an, de dezvoltarea rapidă a proiectului Muzeu-Atelier Școală de la Piscu. Am încredere în capacitatea de a-și duce la îndeplinire misiunea - promovarea patrimoniului cultural - într-un mod dinamic și creativ. Proiectul Quadrisferei, cu impact mare la copii, mi s-a părut numai bun de încurajat și potrivit”, ne spune Monica Lia din partea fundației. ■

Surse: Muzeu.piscu.ro; galasocietatii civile.ro

George V. GRIGORE

Iunie 2021

„Teatrul Godot“ la Palatul Bragadiru

Iată că această ieșire timidă din pandemie aduce cu sine și surprize plăcute pentru unii dintre noi. „Godot Cafe Teatru“ și-a schimbat numele în „Teatrul Godot“ și și-a reluat activitatea la 4 iunie 2021, în cadrul Palatului Bragadiru din București.

Știm „povestea“ lui Bragadiru, marele industriaș, iar punerea în valoare a unui asemenea imobil în acest mod, ne bucură. Noul spațiu include o sală de teatru și de evenimente amplă, elegantă, un restaurant și o grădină spațioasă. Teatrul Godot este un spațiu cultural aparte atât prin susținerea teatrului și artelor independente, cât și datorită conceptului de teatru de vară, care amintește de celebrele grădini Union sau Oteteleșeanu, din Bucureștiul anilor 1900, dar și prin faptul că are propria trupă de actori, selecțată printr-un concurs la care au participat 200 de artiști. Teatrul Godot va monta producții proprii, dar va găzdui și piese invitate. Producțiile proprii și actorii Teatrului Godot au continuat să fie prezenți în spațiul cultural românesc și în cei trei ani în care teatrul inițial, Godot Cafe Teatru, de pe Lipscani, a fost închis. Piese au fost găzduite de alte spații culturale din București și din țară. În weekend-ul de deschidere au fost prezentate trei piese de notorietate ale scenei de teatru independent, respectiv: „Bullets Over Lipscani“ - 4 iunie, „Un bărbat și mai multe femei“ - 5 iunie, „Carpathian Garden“ - 6 iunie.

Scurt istoric

Istoricul imobilului „Colosseum“ și al construcțiilor care l-au precedat în aceste locuri începe la mijlocul anilor 1800. Întregul domeniu purta numele Bragadiru, și a fost fondat de omul de afaceri Dumitru Marinescu Bragadiru. Născut în 1842, Dumitru Marinescu și-a început ucenicia la o vârstă fragedă în cofetăria și rachieria negustorului Iancu Ștefănescu. Deosebit de harnic, cinstit și inteligent, Dumitru Marinescu a fost luat în tovărășie, iar în 1866 Iancu Ștefănescu îi și lasă negoțul său. Lărgindu-și comerțul, în anii următori a luat în arendă mai multe fabrici de spirt. În 1877, în timpul Războiului de Independență, Dumitru Marinescu vinde soldaților rachiu și spitalelor spirt pentru răniți. Cu capitalul astfel strâns, Dumitru Marinescu înființează prima fabrică de alcool rafinat în comuna Bragadiru (jud. Ilfov), care

funcționează încă și se face cunoscut sub numele de Dumitru Marinescu Bragadiru. La sfârșitul secolului al XIX-lea, în partea de sud a României

producția de bere era slab dezvoltată, dar concentrată în București. Dumitru Marinescu Bragadiru a început să achiziționeze teren în jurul centrului Bucureștiului, în apropiere de Piața Principesa Maria (astăzi Piața George Coșbuc) și a înființat fabrica sa de bere la 9 aprilie 1895. În 1909, Fabrica de Bere a fost înființată ca o societate pe acțiuni. Familia Bragadiru a devenit astfel una dintre primele promotoare ale industriei ușoare în România. În același an, Dumitru Marinescu Bragadiru stabilește reședința familiei în imediata apropiere a fabricii. Hărțile din 1911 ale Bucureștiului, identificând orașul și construcțiile sale, prezintă Fabrica de Bere pe o suprafață de peste 6.2 hectare de teren care se întindea de la Filaret până la grădina Băicoianu. Clădirea apare pentru prima dată reprezentată pe planul geografic realizat de Institutul Geografic al Armatei în anii 1895-1899 și 1911. Construcția „Colosului“, așa cum era cunoscută clădirea la începuturile sale, a fost realizată după planurile concepute de arhitectul austriac Anton Shuckerl în anul 1894 pe amplasamentul particular de la intersecția Podului Kalitzei (Caliței sau Podul Calicilor, actuală Calea Rahovei) și marcajul dat de cornișa de sud-est a Dâmbovței, prezență semnificativă pentru relieful orașului de la acea dată. Dumitru Marinescu Bragadiru a conceput „Colosul“, ca un loc de recreere, respectând astfel o tradiție a fabricilor de bere de a avea și un local în vecinătate așa cum era Grădina de vară „Eliseul Luther“ sau braseria, restaurantul și sala de spectacole și bal „Colosseul Oppler“, dispărut în totalitate astăzi. Un exemplu al Bucureștiului de altădată, clădirea a devenit ulterior „Palatul Bragadiru“, radiindu-și frumusețea și farmecul istoric. Concepția arhitecturală eclectică cu un repertoriu decorativ bogat folosit armonice la compoziția fațadei și decorarea interioarelor, reflectă într-un tot frumusețea anilor 1900. Compusă dintr-o spectaculoasă sală de bal care poate funcționa și ca sală de teatru sau de concerte, o bibliotecă, o popicarie, numeroase camere, magazine și birouri ce funcționau la parter, clădirea era o structură impresionantă care îmbina stilurile celor mai renumite clădiri ale timpului: Camera de Comerț, Poșta Română, Casa de Economii și Consenmatuni (CEC-ul) și clădirea Curții Supreme de Justiție, toate construite în aceeași perioadă. La 11 iunie 1948 regimul comunist a naționalizat întreaga industrie românească. Fabrica de Bere a fost redenumită „Fabrica de Bere Rahova“ după numele cartierului în care se afla. Prima grijă a regimului a fost spargerea cu lovituri de ciocan a numelui Dumitru Marinescu Bragadiru de pe frontonul fabricii de bere. Imobilul „Colosseum“ a fost redenumit „Casa de Cultură Lenin“. Abia în 2003 descendenții lui Dumitru Marinescu Bragadiru au revendicat imobilul „Colosseum“ și l-au redobândit. Palatul are 10.000 de metri pătrați construiți și un teren aferent de 12.000 de metri pătrați și este declarat monument istoric. ■

Surse: wikipedia.org; agerpres.ro, businesspress.ro, regionalpress.ro, godotcafeteatru.ro

George V. GRIGORE

Victor COLONELU, regizor de film

Marea actriță Maria Filotti

„Între teatru și comorile lumii aş alege Teatrul“ În 50 de ani a jucat în 50 de roluri românești

Răsfoind prin arhiva de însemnări și de presă am dat peste niște însemnări despre marea actriță Maria Filotti. Prin acest articol vreau să arăt tinerilor cine a fost și celor în vârstă să le amintesc de numele ei, iar urmașii să știe că a existat o actriță mare care a făcut cinste artei teatrale românești. Maria Filotti s-a născut la 9 octombrie 1883 și s-a stins din viață la 5 noiembrie 1956. A avut roluri diverse de mare creație atât la radio cât și pe scenă: „Vidra“ în piesa „Răzvan și Vidra“ de B.P. Hașdeu, „Elisabeta“ din piesa „Don Carlos“ de Schiller, „Elmira“ din „Tartuffe“ de Moliere, „Coana Joița“, în „O scrisoare pierdută“ de I.L. Caragiale, în „Anna Karenina“ de Lev Tolstoi, „Veta“ din „O noapte furtunoasă“, „Chirița“ în „Coana Chirița“ de V.Alexandri. A avut o activitate teatrală neîntreruptă de 52 de ani și a jucat 172 de roluri, din care 62 au fost în piese românești - 45 create în premieră la teatrul său. A fost o femeie deosebit de inteligentă care a sprijinit literatura originală românească. „N-am pregetat niciodată să joc într-o piesă originală, deși uneori asta era un fel de corvoadă pentru că munceai mult la un rol pe care-l jucai doar de 5-6 ori. Uneori piesa era neghină fără nici un bob de adevăr, dar unele piese românești mi-au lăsat amintiri de neuitat“. Uneori se întâmpla ca piesa unui debutant să fie cu textul vibrând de viață adevărată și recunoștem astfel că acel tânăr chiar avea ceva de spus. Așa a fost cu piesa *Suflete tari* de Camil Petrescu, care s-a dovedit a fi un autor pretențios și un om de o sinceritate totală. Mi-a refuzat Alta din Act Venețian. Nu mă vedea potrivită-n rol și nici nu se jena să mi-o spună. Dar am prețuit dedicația pe exemplarul pe care mi l-a oferit atunci când a publicat piesa *Doamnei Maria Filotti, acest exemplar din piesa pe care am dus-o la limită mai mult decât oricine, cu admirație Camil Petrescu*“, povestea actrița care a adorat „Gaițele“ de Al. Kirițescu și încă o piesă mai puțin jucată, „Florentina“. Un rol complex care i-a oferit multe satisfacții. Apoi „Doamna lui Ieremia“ de N. Iorga căruia i-a jucat multe piese. Dar marea mea dragoste rămâne legată de „Zoe Trahanache“ și „Veta“ de I. L. Caragiale. „Doamne ce mult mi-a plăcut!“, spunea marea actriță. Criticii vremii o laudau mult pe „Coana Joița“, dar și în rolurile din „Mesalina“, „Gioconda“, „Pariziana“, „Maria Stuart“, „Sapho“.

Despre un rol împărătesc, „Teofanda“ din Bizanț, un cronicar mare al timpului, Iosif Nădejde, remarcă felul în care juca: „A fost împărăteasă și femeie, amantă, îndrăgostită și ucigașă, bestie și martiră. Am urât-o și am venerat-o, am disprețuit-o și am iubit-o împreună cu toți cei care sufeream, ne înălțam și mureau pe scenă pentru ea, și să repet meritele ei în susținerea repertoriului românesc,

directoare fiind dar și actriță căci în 50 de ani a jucat în 50 de roluri românești, unul pe an. Grație ei am devenit foarte cunoscută. Numai cine cunoaște în epocă dificultățile de pătrundere a dramaturgiei naționale, numai cine a văzut zâmbetul de superioritate ale snobilor degustați, plictiseala directorilor își poate da seama de respectul acestei doamne pentru literatura română. Și s-o citez pe Maria Filotti, cea din neamul cantacuzinilor: *Dacă ar fi să reîncep viața și ar fi să aleg între munca istovitoare din teatru și o viață tihnită și îmbelșugată mă întrebăți ce aş alege? Teatrul. Între teatru și comorile lumii aş alege Teatrul*“.

Cum era Maria Filotti pe scenă? Imaginați-vă o ființă acoperită de un miliard de licurici. Maria Filotti a avut și 30 de ani de profesorat în actorie. A avut studenți preferați care au făcut mare cinste artei teatrale românești: Irina Răchițeanu, Clody Berthola, Eugenia Popovici, Elvira Gordeanu și mulți alți mari actori. Maria Filotti a fost o mare glorie a scenei românești și îi aducem un omagiu unei extraordinare actrițe. Pentru meritele sale din anul 1930 a fost aleasă președinta Sindicatului Artiștilor Dramatici și Lirici, a fost membră în Comitetul Internațional al Societății Universale de Teatru și societară de onoare a Teatrului Național București. Din anul 1969, Teatrul din Brăila îi poartă numele. În 2021, marcăm, așadar, 138 de ani de la nașterea marei actrițe. ■

Ziua Internațională a Copilului, sărbătorită la Muzeul Național de Istorie a României

„O poveste dulce. Un secol de dulciuri românești“ - micro-expoziție de cutii de bomboane și ambalaje de dulciuri fabricate în România între 1900 și 1990

Muzeul Național de Istorie a României și Asociația „Muzeul Jucăriilor“ au pregătit, de 1 iunie multe surprize pentru copii. „O poveste dulce. Un secol de dulciuri românești“ - o

micro-expoziție inedită care a prezentat o colecție de cutii de bomboane și ambalaje de dulciuri fabricate în România, în perioada 1900-1990, a Asociației „Muzeul Jucăriilor“ a fost deschisă cu această ocazie. Ambalajele aparțin unor firme din perioada interbelică, precum „Suchard“, „Kandia“ - prima fabrică de ciocolată din România, „Capșa“, „Zamfirescu“, „Anghelescu“, „Bomboniera Palatului“, Fabrica de ciocolată și produse zaharoase „Regina Maria“, Hess, Brașov - „Prima fabrică de Bomboane și Ciocolată din Transilvania“, unele

dintre acestea, adevărate opere de artă, supraviețuind până astăzi, datorită bunicii noastre care păstrau în ele diverse obiecte mărunte de mercurie. Alături de acestea, au fost expuse și ambalaje ale altor produse românești celebre - ceai, cafea, sticle de suc „Cico“, borcane de miere. Micro-expoziția a venit în completarea proiectului expozițional dedicat jucăriilor și jocurilor românești - „Muzeul Jucăriilor“, aducând în atenția publicului momentele dulci ale copilăriei noastre. Un alt moment apreciat a fost

oferit de Alexandru Scorțar, unul dintre voluntarii muzeului, elev în clasa a III-a B, la Școala Gimnazială nr. 142 din București, care a fost ghid pentru expozițiile „Copia Columnei lui Traian“ și „Tezaurul Istoric“. Alexandru este pasionat de istorie și realizează, în cadrul muzeului, seria de

Cristina ANGHELUȚĂ

ateliere online numite „Atelierul micilor istorici“, prezentând patrimoniul muzeal pe înțelesul copiilor.

Benzi desenate din anii '70 până în prezent

De asemenea, între 2 și 6 iunie a fost deschisă expoziția de bandă desenată academică, cu subiect istoric, care a făcut parte din Festivalul „Povestiri istorice în Benzi Desenate“. Expoziția a fost etalată în jurul Copiei Columnei lui Traian și a cuprins benzi desenate din anii '70 până în prezent, realizate de artiști renumiți din toate generațiile.

Tema acestei ediții a fost *Dacii și Romanii*. În premieră, lângă Copia Columnei lui Traian din sala Lapidarium a Muzeului Național de Istorie a României au fost expuse planșe în original și planșe cu reproduceri din publicații BD din colecția Szasz Andrei, semnate de maeștri ai benzii desenate românești: Albin Stănescu, Puiu Manu, Sandu Florea, Valentin Tănase, Sorin Anghel, Vasile Mănușeanu, Vintilă Mihăescu, Șerban Andreescu, alături de artiștii BD: Cristian Ciomu, Vali Ivan, Daniel Danil, Mihai I. Grăjdeanu, Gabriel Tora. ■

Otopeni. Povestea Net.Alert

Odată cu venirea primăverii, la Liceul Teoretic „Ioan Petruș“ din Otopeni, o poveste prinde viață. Este o poveste despre lupta dintre bine și rău, cu eroi și oameni răi, cu diferite încercări, jocuri, probe prin care trebuie să treci pentru a-ți însuși cunoștințe noi și pentru a ști să iei decizii înțelepte, să gestionezi anumite situații cu care te confrunți, iar la final să devii un erou. Da, în povestea aceasta oricine poate ajunge erou! E nevoie de inteligență, atenție, amabilitate, vigilență și informații pe care după ce le cunoști poți învinge pericolele și poți depăși capcanele din lumea virtuală. Povestea se numește „Eroii Internetului“. Este vorba de un program desfășurat de Adfaber, care pune la dispoziția profesorilor materiale informative dezvoltate de Google în parteneriat cu iKeepSafe, pentru a preda noțiuni fundamentale de siguranță digitală. Prin cele cinci module ale programei („Distribuie cu prudență“, „Nu te lăsa păcălit“, „Securizează-ți secretele“, „E cool să fii amabil“, „Dacă ai îndoieli, întreabă“) programul urmărește să ajute elevii să fie în siguranță pe internet și să înțeleagă mai bine lumea virtuală, evitând furtul de date, ciberbullyng-ul, phishing-ul, învățându-i cum să gestioneze situațiile cu care se pot confrunta în mediul online. O echipă formată din șapte tineri inimoși desfășoară în școală o campanie de conștientizare pentru siguranța pe internet. Ei sunt Echipa NET. ALERT și încearcă prin activitatea lor să atragă atenția copiilor, dar și adulților, asupra pericolelor din mediul online oferindu-le sfaturi și informații pe care și ei le-au aflat în cadrul lecțiilor din program, astfel ajutându-i să navigheze în siguranță pe internet.

Iată ce spune un membru al echipei: „Astăzi folosim internetul foarte mult, ne desfășurăm activitatea în online, învățăm, comunicăm, ne informăm, dar oare știm să ne protejăm și să fim în siguranță pe internet? Noi, da. După cele câteva ore de dirigenție în care d-na dirigintă Popescu Roxana, ne-a predat modulele programului, ne-am însușit cunoștințe importante, atât de utile și necesare. Am considerat că trebuie să le împărtășim și prietenilor și colegilor noștri. Așa a luat naștere Echipa Net.Alert. Echipa s-a înscris în „Competiția Națională Eroii Internetului“ care este o campanie de conștientizare pentru siguranța online. Tema

prof. Roxana Marcela POPESCU, Liceul Teoretic „Ioan Petruș“ Otopeni

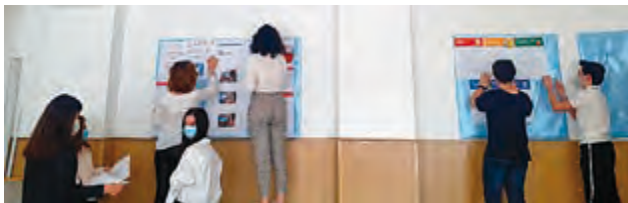
aleasă de noi este: „Nu te lăsa păcălit“.

Copiii povestesc cum se desfășoară această Campanie în Liceul Teoretic „Ioan Petruș“ Otopeni:

„Am rămas după ore și am stabilit planul pentru demararea și desfășurarea Campaniei. Mai întâi am realizat un panou al proiectului pentru a fi mai ușor să ne organizăm. Pe măsură ce discutam despre proiect ne veneau și mai multe idei, pe care le notam pe poststături și le lipeam pe panou. A fost ca o furtună de idei.“ **(Maria)**

„Primul pas a fost să realizăm panouri informative pe holul liceului. Am realizat un montaj de panouri fixe pe un perete și un panou mobil pe care să-l putem muta în toate corpurile de clădire ale școlii, putând fi astfel văzut de cât mai mulți elevi, profesori și părinți.“ **(Diana)**

„Apoi am început să lucrăm afișul Campaniei. Am gândit afișul ca un puzzle în care fiecare dintre noi să realizeze o piesă astfel încât la final să obținem o imagine unitară a ceea ce înseamnă pericolul pe internet și cum ne putem proteja pentru a fii în siguranță. Este un afiș mare (100/70 cm). După ce l-am terminat, l-am fotografiat, l-am printat și l-am lipit pe ușile liceului. Am mai realizat și un afiș cu mesaje motivaționale, la fel de mare și un bener. Cu toții ne-am implicat în realizarea lor. Am început să promovăm Campania noastră pe site-ul liceului.“ **(Ioana)** „Dar cel mai important cred că este faptul că am prezentat lecțiile și supersfaturile din programul Eroii Internetului, colegilor noștri de la alte clase. Am fost impresionați de impactul pe care îl au mesajele noastre asupra lor. Ei ne-au pus întrebări și și-au dorit să afle mai mult. Atunci ne-am gândit să facem o adresă de mail unde ei ne pot scrie, iar noi să le răspundem și să le trimitem materiale informative. Am realizat flyere pe care le-am împărțit pe la clase.“ **(Cristian)**

A apărut „Revista Elev“ a Școlii Gimnaziale nr. 1 Buftea

Salutăm o apariție editorială așteptată și incitantă. Este vorba despre „Revista Elev“, creată de elevii și cadrele didactice coordonatoare de la Școala Gimnazială nr. 1 din Buftea. Primul număr a apărut în luna aprilie. Prin articole interesante și știri de actualitate revista vine în întâmpinarea dorințelor cititorilor care vor un nou mod de abordare a subiectelor, o altă cale către sufletul lor. Prin prospețime și culoare, stil incitant și adevăr, micii ziariști s-au ridicat la nivelul așteptărilor. ■

George V. GRIGORE

Vlad povestește cum au reușit să continue Campania atunci când școala a trecut exclusive în online. „Am fost triști și dezorientați, dar am găsit o soluție. Am realizat un scurt filmuleț cu sfaturi, mesaje motivaționale, imagini pe care să îl prezentăm pe platforma școlii.“

Pentru fiecare dintre acești tineri, campania desfășurată în școală a însemnat o experiență inedită și în același timp o mare provocare, o ocazie de a învăța multe lucruri noi și de a-și face prieteni. Copiii ne spun ce înseamnă Programul „Eroii Internetului“ și această Campanie de promovare a siguranței online pentru ei:

„În timpul desfășurării acestui proiect mi-am dat seama cât de mult m-am expus pe internet. Am realizat cât de multe parole identice am la conturi diferite și cât de ușor este să îmi pierd informațiile personale care ar fi putut fi folosite într-un mod jenant.“ **(Vlad)**

„Acest program m-a ajutat să înțeleg cât de important este să fim în siguranță când navigăm pe internet. Pericole sunt peste tot și de aceea trebuie să fim mereu alerți în lumea virtuală ca și în cea reală.“ **(Ioana)**

„Eu în această campanie am învățat cum să mă protejiez mai bine pe internet și deja aplic toate cele învățate. Am format o echipă frumoasă cu colegi ambițioși cu care mi-a făcut plăcere să lucrez.“ **(Diana)**

„Sunt bucuroasă pentru că m-am putut implica în acest proiect. Consider că e important să fim în siguranță atât în realitate cât și în mediul online. Am învățat multe lucruri folositoare și m-am simțit utilă pentru că am putut să spun și altor copii informațiile din cadrul lecțiilor despre siguranța online.“ **(Sara)**

„Mulți copii sunt inconștienți de existența multor platforme nesigure, pe care ei de altfel le folosesc frecvent. Cu ajutorul acestui proiect, am învățat și putem învăța mai departe lucruri folositoare.“ **(Karina)**

„Lecțiile despre siguranța pe internet m-au ajutat să înțeleg cât de important este să fiu atent la conturi, date personale, postări, la ce site-uri accesez și mă bucur că am putut să îi învăț și eu pe alți copii.“ **(Cristian)**

„Am ales să mă implic în acest proiect datorită temei acestuia. Consider că siguranța pe internet este foarte importantă. Am fost bucuroasă să mă pot implica într-un astfel de proiect tocmai pentru că am avut experiențe destul de neplăcute în ceea ce privește internetul. Tot felul de persoane pot lua legătura cu tine și îți pot afla datele personale, iar site-urile se pot falsifica foarte ușor și, dacă nu ești atent, ți se pot fura date, bani, etc. Fii prudent și responsabil pentru a evita situațiile neplăcute!“ **(Maria)**

Le urăm mult succes tinerilor din Echipa Net.Alert la *Competiția Națională Eroii Internetului* și le dorim să reușească să ajute ca mediul online să fie mai sigur! ■

Istoria regăsită

Trenurile secrete de la Mogoșoaia

George V. GRIGORE

Poveste: se dusese zvonul de ceva vreme că undeva într-o pădure din Mogosoiaia sunt ascunse vreo cinci trenuri ceva mai... speciale. Iată despre ce e vorba: acolo sunt „garate“ trenurile secrete ale Romaniei. În Mogoșoaia, înainte să intri în Buftea, pe dreapta, dai de o pădure mai mică. Înainte să treci de o cale ferată, faci la dreapta pe o stradă care a fost cândva asfaltată, printre copaci. Pe stânga s-au construit între timp case, dar în capătul străduței vei ajunge la o poartă păzită, cu doua semne mari de „Trecere interzisă“. După ce vorbești cu paznicul, o iei încet pe o alee care duce undeva în dreapta și ajungi la hangarul cel mare. Intri pe o ușă laterală, că toate cele trei porți mari prin care intră și ies trenurile sunt închise. Hangarul, sau remiza, în limbaj „ceferist“, are exact 200 de metri lungime. Are loc pentru trei garnituri paralele, dar pot intra mai multe trenuri scurte. După intrare se aprinde lumina, că e destul de întuneric din cauza copacilor din jur, chiar dacă soarele încearcă să lumineze și interiorul.

„Regal“, „Prezidențial“, „Moldovița“ și „Călugăreni“

„Regal“, „Prezidențial“, „Moldovița“ și „Călugăreni“ stau cuminiți, la răcoare, foarte bine păzite, la Remiza Mogoșoaia. Despre aceste trenuri de epocă s-au scornit de-a lungul timpului tot felul de povești... E normal să se întâmple asta, având în vedere cine au fost proprietarii acestor trenuri și faptul că acest loc a fost mereu foarte bine securizat. În hangar,

departe de ochii lumii, după ce ochiul s-a obișnuit cu lumina, vezi cum zac adormite trei trenuri și mai multe vagoane singuratiche. Unul este trenul regal, comandat de Regele Ferdinand și finalizat în anul 1928. Mai sunt două trenuri care i-au aparținut lui Nicolae Ceaușescu. Mai sunt și câteva vagoane adevărat secrete. Trenul Regal, numit „Călugăreni“, a fost un mijloc de deplasare special conceput pentru familia regală. Partea interesantă este că trenul, cu tot cu locomotivă, funcționează ca în prima zi. Ba chiar se poate închiria, pentru 15.000 de lei pe zi. Neinteresant pentru noi, dar cine știe... Cu Trenul Regal au călătorit Carol al II-lea și Regele Mihai, dar și Gheroghe Gheorghiu Dej și Nicolae Ceaușescu. Mai mult, trenul acesta a fost vizitat și „locuit“ în plimbări prin țară și de Nikita Hruscirov, Gerard Ford și Henry Kissinger. Lux, eleganță (de epocă), confort și mijloace de apărare. În 1984, Ceaușescu s-a săturat să meargă cu demodatul tren tras de o locomotivă pe aburi și a comandat la Arad două trenuri identice, special concepute pentru el. De ce două? Din motive de Securitate. El mergea într-unul, în timp ce al doilea o lua în direcția opusă, ca să îi deruteze pe eventualii atacatori. Trenurile lui

Ceaușescu sunt trase de locomotive cu motoare Rolls-Royce, care au rol de generatoare electrice. Erau capabile să atingă peste 160 de km/h. În rest, două dintre cele 17 vagoane sunt blindate și mai ascund câteva îmbunătățiri. În afară de clasicele vagoane restaurant, bucătărie, sală de conferințe, sufragerie, dormitoare și spații de relaxare, mai este un vagon la care nu avea acces nimeni. Fiind cu geamurile astupate (mate), poți să juri că e ca toate celelalte, dar nu este. Mai degrabă este un vagon desprins dintr-un film vechi cu James Bond. În acest vagon care era montat mereu la mijlocul garniturii, lipit de vagonul blindat de dormit în care se relaxa președintele Ceaușescu, putea fi transportat un autoturism Land Rover de teren. Se pare că o laterală a vagonului (perete) se deschidea și mașina putea să iasă afară, dacă era nevoie. În fiecare colț al acestui vagon, exista câte un lansator de grenade, dar folosit ca aruncător de fumigene, în cazul unui atac. Acestea se văd și de la exterior. Se poate intra în vagonul lui Ceaușescu, în care dormea alături de soția sa. Dar avea și o „cameră“ proprie. Camerele erau flancate de locuri în care dormeau pe paturi suprapuse angajați din Securitate, care protejau persoana președintelui. Mai sunt dulapuri speciale pentru arme, pistoale și mitraliere, câte 8 din fiecare, dar și niște lăzi rabatabile în care erau costume chimice și măști de gaz. Ghidul îmi mai arată și câteva secrete: Toate mesele mici aveau sub ele instalate sisteme de montare a unor revolve. În dormitorul lui Ceaușescu totul este tapetat. Mobilier lucrat manual este alb, fiind creat din lemn rar și tapiserie din mătase. Undeva sub pat exista un compartiment secret. Cu ajutorul unui întrerupător ascuns în perete, care acum nu mai funcționează se deschidea un mic sertar în care erau două pistoale. Acum sertarul este gol. Mobilierul cabinet/birou de lemn care stă sub o oglindă, tot în dormitorul lui Ceaușescu, are 4 sertare. Al doilea sertar de sus este special făcut cu o poliță dublă, care se ridică (fund fals?). Aici erau ascunse „just in case“ mai multe fiole de otrăvă (se spune...).

Coppola, îndrăgostit de „Moldovița“

Francis Ford Coppola venit în România să regizeze un film despre nemurie s-a „îndrăgostit“ de trenul Moldovița, care merge cu 30 km/oră. „Lui Coppola i-a plăcut Moldovița, care are cinci vagoane. Trebuia să filmeze cu Trenul Regal, dar când a văzut vagoanele de la Moldovița s-a răzgândit. Când avea chef să ia o pauză, se urca în tren și nu se mai dădea jos“, povestește cel care are în grijă garniturile de epocă. Asta se întâmpla în toamna anului 2005, pentru filmările la „Tinerete fără tinerețe“. Moldovița are patru vagoane, construite între anii 1885-1890 la Fabrica de Vagoane Simmering, din Austria și un vagon de bagaje, compartimentat special pentru transportul mărfurilor voluminoase, care beneficiază de încălzire cu sobă și este dotat cu bar. Un vagon de clasa I, cu 12 locuri, organizate în două compartimente, un vagon de clasa a II-a, cu 24 de locuri, amenajate în trei compartimente, și un vagon salon, cu 15 locuri. Acesta din urmă, îmbrăcat în albastru, demonstrează că un simplu vagon poate deveni salon în toată regula, prin felul în care e decorat. Pe vremea lui Ceaușescu, oamenii din zonă spuneau că trenurile astea sunt ascunse în pământ și ies numai ziua, când se merge cu ele. Nu se știa exact care este trenul lui, dar toți povesteau câte ceva despre unul care e foarte bine păzit, care intră noaptea în pământ și e plin de aur. Se dorea a se face linie directă la Casa Poporului, apoi telefon mobil, acces la conducerea armatei prin telefoane de campanie, vagonul frigorific pentru alimente, un vagon pentru mașina prezidențială și patru motociclete (de escortă), un vagon special care urma să fie decorat cu trofeele de vânătoare „ale lui tovarășu“, vagon cu sală de gimnastică și o mini-piscină. Și poate multe-multe altele, unele chiar SF. În afara de aceste trei trenuri, mai sunt garate și câteva vagoane separate, care se vede clar că nu fac parte din nicio garnitură regală sau prezidențială, că au culori militare, de camuflaj. Poate o taxă mică la intrare și un mod de organizare mai bine pus la punct (ca „secție“ a muzeului din Mogoșoaia, prin colaborarea cu CFR) ar atrage turiști și curioși. Călătorii anunțate din timp cu aceste trenuri care ar folosi calea ferată care înconjoară Capitala ar fi un adevărat magnet, precum mocănițele din țară. ■

Surse: carakoom.com; bucurestivechisinoin.ro; adevarul.ro; historia.ro

La mulți ani, Brănești

29 mai 2021- 413 ani de atestare documentară a localității

Numele localității Brănești din județul Ilfov este menționat pentru prima dată într-un hrisov emis la data de 29 mai 1608. În acest document Radu Vodă Șerban întărește vornicului Cernica și mănăstirii sale de la Cernica, mai multe sate și moșii. Nu se cunoaște cu precizie când s-a înființat satul Brănești, dar se poate afirma că acesta exista încă din timpul domnitorului Mihai Viteazul (1593-1601). Din documente ulterioare reiese că sătenii s-au „vândut“ vornicului Cernica, în timpul lui Mihai Voievod, pentru a scăpa de birurile foarte mari puse de domnitor. În anul Centenarului Marii Uniri, Asociația Culturală Brănești cu sprijinul Primăriei Brănești a marcat împlinirea a 410 ani de atestare documentară a localității. În cadrul acestei manifestări a fost editată și o broșură intitulată „410 ani de atestare documentară, 100 de ani de la Marea Unire“. Așadar, din 2018, pe data de 29 mai a fiecărui an, ne dorim să „răscolim“ istoria localității Brănești, o istorie milenară atestată prin descoperirile arheologice și o istorie seculară, de peste patru secole, consemnată de documente scrise. ■

prof. metodist Marius Ovidiu SEBE

Ilfoveni cu care ne mândrim

„Sensibila poetă Coca Popescu, cea mai cunoscută creatoare literară a Chitilei“

George V. GRIGORE

Primăria Chitila a scris pe Facebook un mesaj pe care a dorit să îl împartă cu toți ilfovenii: „Sensibila poetă Coca Popescu, cea mai cunoscută creatoare literară a Chitilei, și-a lansat cel de-al doisprezecelea volum de versuri: *Incertitudine*“, apărut la editura Neuma. Lansarea volumului de versuri a avut loc în cadrul Cenuclului „Destine Literare“, condus de scriitorul Alexandru Cetățeanu, desfășurat online în Europa, SUA și Australia printr-o conexiune realizată de Valentin Luca.

Volumul aduce în lumină un clocot de versuri ample, bogate, cizelate de conotații și trimiteri subtile, care ajung la suflete scâldate în sinceritate și emoție. La lansare au recitat și cântat actorii Dani Popescu, Florentina Tănase, precum și interpreta de muzică populară și prezentatoare de evenimente, Irina Chirinciuc, din Chișinău. Recent, poeta a trăit bucuria prezentării în cadrul aceluiași cenuclu a cărții pentru copii „Iulia și trotineta roșie“, o frumoasă poveste despre Parcul Dendrologic Chitila și despre o fetiță minunată. Volumul „Incertitudine“ este, așadar, al 12-lea din palmaresul autoarei. În prefață, Constantin Lupeanu spune: „Poeta ne face să credem prin această carte că viața în întreg cuprinsul ei este poezie și ne oferă nouă, cititorilor, cu mărinimie, ca un dar răscolitor, tot ce i se întâmplă. Poezia poetei

Coca Popescu este notație de moment, se caracterizează printr-o expresie directă, necenzurată, ca o divulgare a unor stări de fapt. O prezintă ea însăși, poezia este o poiană de cuvinte“. Pe Coca Popescu am cunoscut-o la Institutul Cultural Român la un spectacol - lectură de teatru. Pasionată de lumea artelor, ea caută a materializa idei de fum și vibrații de lumină în cuvinte. Am fost apoi la o lansare de carte la Clubul Tăranului Român, iar prietenii care au înconjurat-o cu felicitările lor, cu mulțumirile lor minunate, mi-au „vorbit“ despre sufletul ei mare și dorința de comunicare. Despre celelalte, ne spune chiar ea.... pentru că este...

„O femeie cu har
O femeie cu har, cine m-ar crede?
Mă urmărește dragostea de viață.
Sentimente curate,
Dar uneori se transformă în imagini
absente.
Iubesc viața. Darul meu cel mai de preț.
Atât cât voi trăi, voi încerca Cu talent sau
nu, să scriu și s-o cânt.
Bucuria și tristețea,
Au fost dar sau dus. A rămas prea plinul
sufletului
Pe care, am să-l vărs pe pământ.
Prietenii am, cât degete la o mână.
Restul, farisei.
Se pierd rând pe rând, în furtună.
Familia mea, o port în gând. Îi mulțumesc
cerului pentru ceea ce sunt.
„Coca Popescu“

Prietenul actor și dramaturg Candid Stoica a scris despre poetă: „Coca Popescu este neobosită. Nu trece an să nu publice un

volum frumos copertat, excelent ilustrat pe care îl lansează apoi cu grația frumosului ei chip. Ea însăși cu celebrei ei plete de Ileana Cosânzeana șatenă spre brun e un fel de subsumare a poeziei“. Alte volume tipărite: Dragoste și flori (2001), Dorință și vis (2004), Iubind iubirea (2012), Poveste de iarnă (poeme pentru copii, 2012, reeditare 2014,), Prietenie fără frontiere (2013), Iepurașul năzdrăvan (poeme pentru copii, 2014), Incertitudine (2014), Arte, Nopti violet (2016, Suspendată în timp/ Suspendida en el tiempo (volum bilingv), O noapte și câțiva pași (2018), etc. Într-o vreme când marea poezie pare a fi dispărut, noua poezie aproape neexistând sau fiind infestată de durități nemaîntâlnite, simplitatea, franchețea, delicatețea, candoarea și fragilitatea poeziei d-nei Coca Popescu ne transmite un sentiment de încredere în bucuriile inerente ale vieții, valorificându-și pe bună dreptate un loc binemeritat în lirica contemporană.

Orașul de vis

Un candelabru cu cinci lumânări.
O inimă risipită în culori
ascultând cântecul unei viori.
Pe masă, un ceas obosit,
o pană de scris și multe secrete.
Încerc amintiri să aștern pe o coală
dar zgârii, nu scriu, imaginea se destramă.
Un foșnet ca un scâncet de copil
mă trezește din visul meu străin.
Mă revăd pe podul lui Karol,
în orașul de vis
unde dragostea dansează
valsul iubirii fără sfârșit.
Scriu și mă pierd în visare
pe masă încet, încet se stinge pe rând,
din sfeșnic, câte o lumânare.

Cerneala se usucă pe pană.
Pe coala albă sunt doar umbre.
Las visul să plutească în noapte fără să-i
dau un nume.
Mă ridic de la masa rotundă,
cea care îmi știe secretul, dar uită.
Cine sunt, de ce plâng ?
Seară de seară, când scriu
și repet aceeași melodie de dragoste
în gând...

Înger și demon

Te țin în brațe ca pe un prunc,
Ești nerăbdător
Mă dezbraci din priviri
Și îmi ceri să fim împreună o clipă, o noapte.
Cauți buzele cărnoase și umede
Sărutul tău e pătimaș
Vrei să muști ca dintr-un măr sânul
Dezvelindu-mă,
Lăsându-mi umărul gol.
Măinile tale sunt peste tot,
Atingi coapsele
Zăbovind îndelung, vrei să guști pe-ndelete
Boabele sărate ce se rostogolesc peste
pântece.
Ne scâldăm într-o transpirație fierbinte,
Vulcanul fumegă până la cer.
Ești tandru, brutal și rebel
Ești înger și demon, dar eu,
Prefer bărbatul puternic din tine care mă face
Să iubesc și să sper. ■

Nea Niculae Marin („Brezăieru“), meșterul de jucării de la Piscu

În continuarea proiectului „Acțiuni de cercetare, inventariere a obiectivelor de patrimoniu material și imaterial, în vederea realizării Monografiei Județului Ilfov“, desfășurat de Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, Institutul Național al Patrimoniului, Protoieria N și S Ilfov, Centrele Culturale Ilfov și realizat de Asociația Gașpar, Baltazar&Melchior/Școala de la Piscu, în perioada 2019 - decembrie 2020, echipa de „teren“ a celor implicați a ținut să fie menționat și Nea Niculae Marin, zis „Brezăieru“, meșterul de jucării din lut de la Piscu, apărut într-o filmare din arhiva Institutului Național al Patrimoniului, digitalizată recent. Acesta este un material realizat de cercetătoarea Corina Mihăescu. În „Muzeul-Atelier- Școală“ deschis la Piscu (Ciolpani), la baza stâlpilor de susținere a clădirii se află „cuiburi“ cu jucării din lut. Sunt zeci, sute... Nea Niculae, cel din mâinile căruia ieșeau „țuruiacele“ de Piscu, figurinele de cai, cerbi, a trăit ultimii ani cu regretul că nu mai putea lucra. Nu era necăjit de sărăcie, ci de acel sentiment al inutilității pe care mai ales țăranii îl simt când nu mai pot lucra. Aștepta un ucenic, un „elev“ care să îi ducă mai departe meșteșugul. ■

George V. GRIGORE

Ion G. Dimitriu din Crețești (Vidra), poet, folclorist, traducător și istoric literar

Poetul, folcloristul, traducătorul și istoricul literar Ion G. Dimitriu s-a născut în Ilfov, la Crețești - Vidra, la 11 august 1900 și s-a stins la 12 martie 1978, la Nurnberg în Germania. Poet, folclorist, traducător și istoric literar, este fiul Ecaterinei (născută Pascal) și al lui Gheorghe Dimitriu. După liceul (1912-1920) pe care l-a urmat la Giurgiu și București, face studii universitare de filologie romanică (română, italiană, provensală) la București (1920-1924), Rostock (1942) și Hamburg (1947), aici luându-și și doctoratul în filologie, cu teza „Die sprichwortlichen Redensarten in der rumänischen Sprache.“ Va fi apoi profesor de liceu la Cernavodă, Giurgiu și București (1924-1935), lector de limba și literatura română la Universitatea Hanseatică din Hamburg (1945-1949), bibliotecar la Fundagao Getulio Vargas și la Servigo de Intercambio e Catalogagao din Rio de Janeiro (1949-1962), profesor agregat la Faculdade Nacional de Filosofia de la Universitatea Braziliei din Rio de Janeiro (1951-1962), profesor de filologie romanică la Facultatea de Filologie din cadrul Institutului Catolic „Santa Ursula“ din Rio de Janeiro (1957-1958) și docent la Spracheninstitut din Nurnberg (1965-1973). A fost redactor al revistei „Înșir’te mărgărite“, care a apărut în 1951, la Rio de Janeiro (Brazilia). De-a lungul timpului a colaborat la publicațiile „Izbânda“, „Porunca vremii“, „Axa“, „Rampa teatrală“, „Cuvântul“, „Familia“, „Tribuna“, „România literară“, „Convorbiri literare“, „Preocupări literare“, „Revista Fundațiilor Regale“, „Luceafărul“ (Paris), „Caete de dor“ (Paris), „Vers“ (Rastatt - R.F. Germania, New York, Chicago), „Drum“ (Ciudad de Mexico), „Carpații“ (Madrid), „Ființa românească“ (Paris), „Buletinul Bibliotecii Române“ (Freiburg im Breisgau) etc. Romanist fiind prin formare, publică atât studii ample, cum sunt Gheorghe Coșbuc. Viața și opera (București; 1925), D. Bolintineanu. Viața și opera (București; 1941) și Doinele lui V. Alecsandri (Freiburg im Bresgau; 1952), cât și un număr apreciabil de articole despre George Coșbuc, Lamartine, Lessing, Eminescu,

Antioh Cantemir, Ion Creangă, Vasile Conta, spătarul Nicolae Milescu, Padre Augusto Magne, Serafim Pereira de Silva Neto, M. Bartoli, Ernesto da Faria Junior, Sever Pop, Nicolae Cartojan, Sextil Pușcariu, George Murnu și Pericle Papahagi, apărute în reviste din țară și din străinătate. Traduce deasemeni din A.S.Pușkin „Boris Godunov“ (București; 1937), în colaborare cu Grigore Avachian. A publicat, de asemenea, o serie de articole despre folclorul românesc, care au făcut cunoscute cercetătorilor străini aspecte ale spiritualității românești: Le roumain DOR et le portugais Dor et SAUDADE („Orbis“, Louvain, 1960), Dieu dans la paremiologie roumaine („Acta philosophica et theologica“, 1964), Volkstumliche rumänische Uberlieferungen zum Weihnachtsfest („Informations-Bulletin“, Munchen, 1965), Amintiri despre profesorul Nicolae Cartojan („Ființa românească“, 1965), Zidirea cetății Scuturi și legenda podului de la Regensburg („Buletinul Bibliotecii Române“, 1965), Două mari valori românești: George Murnu și Pericle Papahagi („Noul album macedo-român“, 1965), Tradiții populare românești la Paști („Informations-Bulletin“, 1967), Doina, cântecul neamului românesc („Buletinul Bibliotecii Române“, 1969-1970). ■

Surse: viitorulilfovean.ro; crisipedia.ro; wikipedia.org

George V. GRIGORE

Conacul Drugănescu de la Stoenеști, fostul Muzeu de Etnografie al județului Ilfov

Foto: Marius Ovidiu SEBE

Președintele Asociației Culturale Brănești, profesorul metodist Marius Ovidiu Sebe, ne îndeamnă să vizităm Conacul Drugănescu, un ansamblu brâncovenesc aflat la 30 km de București. Vizitatorii poate nu au acordat un rating foarte mare locului, dar cu toate acestea nouă ne-a plăcut mult și vă spunem imediat și de ce. Pentru că acest conac înseamnă istorie. Istorie despre care ne-a vorbit călugărul și ghidul nostru din acea zi. Conacul în stil brâncovenesc a fost ridicat între anii 1710-1715 de Gavril Drugănescu, vornic de Târgoviște.

În 1971 a fost amenajat în cele 13 săli ale conacului Muzeul de Etnografie al județului Ilfov, cunoscut ca „Muzeul de etnografie și de artă populară al Câmpiei Române”. Aici au fost expuse numeroase

țesături populare, costume naționale, ceramică, unelte de muncă, mobilier popular, obiecte de metal, elemente de podoabă. La demisol erau prezentate meșteșugurile prelucrării lemnului și metalului, prin diferite ateliere de lucru, cu diferite unelte și produse, dar și industria casnică textilă și ocupațiile tradiționale.

Nivelul superior era destinat secției de artă populară, care cuprinde colecții de obiecte selecționate și ordonate pe genuri și zone (îmbrăcăminte, covoare, diferite țesături, etc.). În 2005, conacul a fost retrocedat urmașilor foștilor

Bibliografie:

- **Gheorghe Graur Florescu - „Popasuri în împrejurimile Bucureștiului” - Editura Sport-Turism, București, 1983**
- **„Muzeul de etnografie și artă populară de la Florești - Stoenеști”, editat de Comitetul de Cultură și Educație Socialistă al Județului Ilfov, 1976**

proprietari, iar patrimoniul mutat la Giurgiu, unde a fost depozitat temporar în mai multe locuri. La sfârșitul lui 2006 a fost inaugurată „Secția de etnografie” care aparține de Muzeul Județean „Teohari Antonescu” Giurgiu. Această secție reconstituie în amănunt viața țărănească din zona vlăsceană. În 2012, Protoieria Bolintin a preluat Conacul Drugănescu și s-a îngrijit de renovarea sa pentru a-i reda strălucirea. O parte din zestrea muzeală a Muzeului de Etnografie al județului Ilfov se află încă în sălile Conacului Drugănescu, așa cum o parte din zestrea arheologică a Ilfovului (pe lângă cele aflate la Muzeul Național de Istorie a României și Muzeul de Istorie a Municipiului București) se află în colecțiile Muzeului Județean „Teohari Antonescu” Giurgiu. ■

Surse: [wikipedia.org](https://www.wikipedia.org); arhitectura-romaneasca.blogspot.com; trecator.ro; ziarullumina.ro; biserici.org

George V. GRIGORE

Nuci. Biserica și comunitatea „sudiților” din satul Merii Petchii

George V. GRIGORE

Parohia Sudiți este situată în satul Merii Petchii, comuna Nuci, în partea de nord-est a județului Ilfov. Înainte, satul, din care face parte parohia nu avea alcătuirea administrativă actuală, era o comună de sine stătătoare având în componență satele Merii Petchii și Sudiți. Despre comunitatea din Sudiți nu se găsesc foarte multe amănunte. Denumirea nu vine de la faptul că se află în sud, ci de la faptul că, pe vremuri, aici s-au stabilit locuitori din Transilvania, din zona Turdei. „Sudit, sudiți” = are sens de locuitor din Țările Române aflat sub protecția unei puteri străine, având prin aceasta dreptul la o jurisdicție specială, la anumite privilegii fiscale (din it. „Suddito”). Chiar și în ziua de astăzi se mai cunosc ulițele „turdenilor”, „zorcanilor”, „gherghicenilor”, „motocilor” și „pescarilor”. În Monografia Domeniului Gherghița a Domeniilor Coroanei este atestat faptul că „Merii Petchii cu cătunul Sudiți aveau o școală și două biserici” cu 2.412 de suflete. Ocupațiile principale ale locuitorilor acestei zone au fost întotdeauna agricultura și creșterea animalelor. Satul este astăzi mult îmbătrânit, iar pe raza parohiei mai sunt doar aproximativ 500 de oameni. În satul Sudiți a existat o biserică din lemn, de mici

dimensiuni, însă pe locul respectiv a fost construită școala satului. În pisană bisericii de azi apare scris: „În anul 1874 a fost terminată construirea noii biserici din cărămidă pe temelie de piatră. Domeniul Coroanei contribuind cu o parte din materiale, biserica având hramul Nașterea Maicii Domnului. A fost restaurată în anul 1929. În anul 1992 a fost terminată construirea unei noi clopotnițe. Odată cu trecerea timpului era necesară o nouă reparație a bisericii. În anii 1993-2002, cu ajutorul enoriașilor, au fost refăcute: învelitoarea metalică, gardul împrejmuitor, reparații interioare și exterioare, stropul cu praf de marmură la exterior, terminând cu refacerea picturii în ulei. Cu voia bunului Dumnezeu, biserica Parohiei Sudiți a fost resfințită de Prea Sfințitul Sebastian Ilfoveanul la 2 noiembrie 2002”. Din însemnările părintelui paroh Anghel Gânțoiu (1880-1900) este specificată o altă perioadă pentru construirea bisericii și anume, anii 1868-1877 cu ajutorul credincioșilor din sat, iar în 1896 a fost reparată cu ajutorul Administrației Domeniului Coroanei. Această informație găsită în însemnările preotului Anghel sunt mai credibile, deoarece Administrația Domeniului Coroanei a fost înființată în 1884. Atunci s-a realizat refacerea acoperișului cu câpriori, s-a vopsit în ulei, s-a modificat forma geamurilor, s-a tencuit și pictat bolta din naos. Se pare că lucrările au fost supravegheate de către Ion Kalinderu (1840-1913) și mareșalul Constantin Prezan (1861-1943), iar Ion Kalinderu a dăruit bisericii mai multe daruri, printre care și veșminte necesare. Părintele Nicolae Ionescu în însemnările sale din anul 1908 spune că „Biserica filială se prezintă în condiții excelente, putând fi o catedrală a bisericilor din împrejurimi”. S-au mai realizat mici reparații în 1929 și în 1977, după cutremur. În 1936, cu bani primiți de la Prefectura Ilfov s-au făcut împrejmuiri în jurul bisericii și a casei parohiale. Între anii 1984-1992 a fost construită o nouă clopotniță din cărămidă cu ajutorul credincioșilor. Între anii 1993 și 2002, prin strădania preotului paroh Ionică Ion și a credincioșilor, s-au efectuat ample lucrări de reparații a bisericii, la pereți interiori și exteriori, dar și la acoperiș. Lucrările s-au încheiat în 2002 odată cu pictarea în ulei. În prezent se fac demersuri pentru obținerea actelor de proprietate asupra curții bisericii, terenului casei parohiale și cimitirului precum și pentru constuirea unei noi case parohiale. Parohia Sudiți mai realizează demersuri și pentru retrocedarea a 5,37 ha teren agricol confiscat de regimul comunist. Biserica este contruită în formă de cruce, cu două turle: una situată în dreptul naosului, iar a doua în dreptul tindei. Biserica are o lungime de 23 de metri, lățimea de 11 metri și 15 metri la strane. Este construită din cărămidă pe temelie de piatră de râu, pardoseala din

plăci de piatră, acoperiș de tablă și tâmplărie de lemn. Catapeteasma este realizată din lemn de tei și stejar. Pictura veche a Bisericii nu se mai cunoaște, nici chiar pisană ei. Prima intervenție asupra picturii a avut loc în 1895, la bolta din naosul bisericii. În 1955 întreaga pictură s-a pierdut, fiind „zugrăvită” de un pictor neautorizat. După ample lucrări de reparații la exteriorul și interiorul clădirii, a fost pictată în ulei de Nicolae Mihai, cu ajutorul credincioșilor din parohie, în 2002. Biserica nu deține obiecte de valoare, însă se află în altarul bisericii Sfinte Evanghelii, Mineie, din sec. XIX-lea. Ca activități culturale și filantropice care au avut loc putem menționa că în 1933 preoții din Parohia Sudiți luau parte la cercurile pastorale din zonă. După un Proces-Verbal al „Cercului Pastoral Nuci Netezești” aflăm că întâlnirile se țineau în fiecare lună după o tematică bine stabilită. Până în 1945 preoții au predat copiilor religia în școală după programa aprobată de Mitropolie. În perioada de până la venirea regimului comunist, Biserica Sudiți desfășura activitate filantropică cu ajutorul credincioșilor din sat, atât pentru săracii și bolnavii din parohie, dar și copiii necăjiți din alte zone ale țării. Prin însemnările din 1936 aflăm că zece copii aduși prin leagănul Sf. Ecaterina din Nedelea - Prahova au fost aduși din Basarabia și dați în grija unor enoriași pătrunși de mila creștină. Comunitatea „sudiților” a fost bine primită și acum e la ea acasă în satul Merii Petchii. ■

Bibliografie:

- **Gabriel I. Năstase, Dragos - Ionuț G. Năstase, Personalități ale Armatei române: Mareșalul Constantin Prezan, Revista Studii și comunicări / DIS, vol. IV, 2011;**
- **Narcisa Maria Mitu, „Aspecte din viața și activitatea lui Ion Kalinderu” Revista Oltenia, Seria a IV-a, nr. 2, 2014;**
- **Ghe. Manolescu, Ghe. Codrescu, Monografia Domeniului Gherghița din județul Prahova, București, Biblioteca Populară a Administrației Domeniului Coroanei, Tipografia Gutenberg, 1906;**
- **Liliana Nicolae, „Localități intrate în legendă”, 4 iulie 2012**

Pe lângă Ilfov

Azi, orașul Fundulea

În trecut a făcut parte din plasa Mostiștea a Ilfovului

Orașul Fundulea este așezată în partea nordică a județului Călărași, pe râul Catana, râu propriu satului Fundulea, deoarece bazinul său hidrografic se întinde în cea mai mare parte a lui pe teritoriul acestei localități, la 2 kilometri de confluența cu Mostiștea cu care are legături puternice, întrucât satul component Gostilele este situat pe malul drept al acestui râu. Satul Gostilele este amintit la 1583, într-un act de danie al lui Mihnea Voievod.

Fundulea apare pentru prima dată la 1778 în „Memorii istorice și geografice asupra Valahiei” publicată la Leipzig de generalul Baner, care la întoarcerea lui din războiul ruso-turc întârzie în Principate, observând starea de lucruri la această dată. Actualul oraș era cunoscut cu numele Crângul-Fundulele. Este format din localitatea componentă Fundulea (reședința) și din satele Alexandru I. Cuza și Gostilele. Are o populație de aproape 8.000 de locuitori. A fost declarat oraș la 18 aprilie 1989. La sfârșitul secolului al XIX-lea, Fundulea avea statut de comună rurală, având numele de Crângul-Fundulele, și făcea parte din plasa Mostiștea a județului Ilfov, fiind formată din satele Crângu, Fundulele și Gostilele, având 1.160 de locuitori care trăiau în 306 case. În comună funcționau trei biserici, o școală mixtă și două mori de apă, iar principalii proprietari de pământ erau C. Stoicescu și statul. Anuarul Socec din 1925 consemnează localitatea în plasa Sărulești a aceluiași județ, având 2.578 de locuitori în satele Boanca, Crângu, Fundulele și Gostilele. În 1931, comuna a luat numele de Fundulea, fiind formată din satele Boanca, Crângu, Fundulea, Fundulea-

Mardaloescu, Fundulea-General-Popescu, Fundulea-Mihăilescu, Fundulea-Gh. Razorea, Fundulea-Stația Fundulea și Principele Nicolae. După al Doilea Război Mondial, toate acele cătune denumite Fundulea au fost regrupate într-un singur sat, iar satul Principele Nicolae a primit în 1948 denumirea de Alexandru Ioan Cuza. În 1950, comuna a fost transferată raionului Brănești și apoi (după 1956) raionului Lehliu din regiunea București. Satul Boanca a fost dezafectat, iar locuitorii săi strămutați în 1962, pentru a mări suprafețele arabile. În 1968, comuna a revenit la județul Ilfov, reînființat, având în compunere satele Fundulea, Gostilele și Alexandru Ioan Cuza; tot atunci satul Crângu fiind desființat și comasat cu satul Fundulea. Satul Alexandru Ioan Cuza a fost dezafectat în perioada 1972-1978, deși oficial el încă mai există, legea nefiind modificată corespunzător. În 1981, comuna a trecut la județul Călărași, înființat atunci în urma unei reorganizări regionale. Ca personalități locale merită amintit Mircea Nedelciu (1950-1999), scriitor și câteva personalități politice actuale. Pe malul râului Mostiștea se află Parohia Fundulea Centru, care face parte din Protopopiatul Lehliu, Episcopia Sloboziei și Călărașului. Biserica, ridicată prin osârdia Stareței Mănăstirii Pasărea în anul 1860 - 1861 și sfințită în același an de Mitropolitul Nifon, poartă hramul Sfântului Ierarh Nicolae. Lăcașul de cult merită vizitat, fiind un monument istoric important din județul Călărași. Mai sunt în localitate Biserica „Sfântul Ierarh Spiridon” și „Sfântul Mucenic Alexandru” din Fundulea, Biserica

Creștină după Evanghelia „Golgota” și Biserica ortodoxă Gostilele. Mai sunt ruinele bisericii din localitatea Frunzănești-Fundeni, care reprezintă un monument istoric situat la aproximativ 16 km de București. Biserica a fost ctitorită de moșierul J. S. Gerassy, nu cu mult înainte de 1850. În prezent este părăsită, păstrându-se doar rămășițe din zidul inițial, ruine ale bisericii și piatra unui mormânt, piatra funerară a ctitorului, precum și cavoul familiei acestuia, profanat și distrus. La Fundulea funcționează Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare Agricolă, cea mai importantă unitate de cercetare agricolă din România.

Există și un monument dedicat ostașilor căzuți în Primul Război Mondial 1916-1919. Statuia aflată pe soclu reprezintă un ostaș lovind cu arma din dotare, probabil după ce i s-a terminat munția. Se observă încrâncenarea acestuia și dăruirea cu care se aruncă în luptă. Cele mai importante obiective turistice sunt Lacul Dârvari, Lacul Fundulea, Lacul Gostilele și Muzeul Alexandru Odobescu din satul Călăreți. ■

Surse: incda-fundulea.ro; editia.eu; lumeasatului.ro

Institutul national de cercetare-dezvoltare Agricola-Fundulea

George V. GRIGORE

George V. GRIGORE

Comori în obiectiv

Chiar dacă în ultimul timp turiștii nu au mai fost în număr atât de mare la Curtea Domnească de la Târgoviște, specialiștii au lucrat asupra artefactelor și a urmelor trecutului, prezentându-și rezultatele în cadrul unei expoziții deosebite. Consiliul Județean Dâmbovița, prin Complexul Național Muzeal „Curtea Domnească” Târgoviște, a continuat, sub genericul „Comori în obiectiv”, seria de expuneri a obiectelor descoperite pe cale arheologică și intrate în patrimoniul cultural național mobil. Inelele sigilare expuse recent au fost descoperite în timpul cercetărilor arheologice de la Curtea Domnească din Târgoviște, sectorul biserica Sfânta Vineri, în anii 1967, 1968 și 2018. Acestea pot fi văzute la Curtea Domnească, în clădirea Muzeului Tiparului și al Cărții Vechi Românești, într-un spațiu special amenajat. Realizatorii expoziției sunt arhg. Minodora Cârciumaru, arhg. Florin-Gabriel Petrică, arhg. Mihai-Claudiu Năstase, muzeograf Mariana Țuțuianu, artist plastic-grafician Andrei Scărlătescu. Inelele sunt obiecte personale și decorative purtate, de obicei, ca simplă bijuterie. În cazul inelelor deținute de elitele sociale și politice din Țara Românească, acestea erau reprezentative atât pentru rangul cât și pentru funcția deținută la reședința domnească, lucru valabil peste tot în Europa Evului Mediu. În general, pecețile erau de mai multe tipuri și dimensiuni, un tip mai la îndemână fiind pecetea inelară. Au diferite forme, rotunde, ovale, hexagonale, cu margine perlată sau liniară în interiorul căreia se înscrie legenda, gravată în negativ, redând numele boierului, de obicei cu caractere chirilice. Mobilele heraldice sunt de asemenea diverse: arme, aștri, cruci, semne grafice, animale, plante etc. Multe asemenea obiecte au fost gravate cu numele posesorului, la care adesea se adăugau și însemnele heraldice ale familiei din care făcea parte. Inelul deținea, astfel, o funcție dublă, de bijuterie și de sigiliu personal. Astfel, gravurile artistice ce împodobeau obiectul, făcute prin diferite metode precum incizia sau excizia, simple sau chiar opere de artă ale bijutierului, reprezentau marca personală a deținătorului. Încă din perioada de formare a

statelor medievale românești, atât Domnia cât și marea boierime au deținut propriile însemne heraldice, care au evoluat permanent din punct de vedere al complexității realizărilor grafice. În multe cazuri, alături de stema personală sau a familiei, posesorul inelului își atașează numele și funcția deținută la curtea principelui: logofăt, vornic, pitar, stolnic, etc. Sunt numeroase cazuri în care orășeni târgovișteni, având diverse îndelniciri, își aveau propriul inel sigilar folosit în corespondența personală. Astfel, cele mai importante și vechi familii nobiliare muntenesti au putut atașa documentelor oficiale emise de cancelaria domnească propriile steme, semn al puterii și rangului deținut. Pecețile inelare sau de alt tip au fost cunoscute istoricilor și cercetate științific atunci când în sec. XIX-XX s-au alcătuit marile colecții de documente, aparținând statului, mănăstirilor, marilor familii de boieri sau unor pasionați. Însă era vorba doar de păstrarea lor sub formă de amprentă pe suportul de ceară ce însoțea documentul respectiv. De cele mai multe ori, obiectul fizic lipsea, cu excepția cazului când pecetea sau inelul era o moștenire de familie. Cercetările arheologice au contribuit în mod fundamental la cunoașterea și cercetarea fascinantei lumi a sigilografiei, heraldicii și genealogiei. Astfel, degradarea unor monumente arhitecturale a impus măsuri și lucrări de restaurare, care au necesitat cercetări arheologice preventive. În timpul acestor cercetări au fost descoperite numeroase morminte, în care defuncții purtau însemnul personal sigilar. Necropolele medievale, așadar, au oferit cele mai numeroase și importante astfel de obiecte. Ca fostă reședință a Țării Românești, necropolele medievale și premoderne ale vechii cetăți de scaun-Târgoviște, parțial cercetate, indică numărul copleșitor al dregătorilor domnești, rezidenți și îngropați în oraș. Adunate, toate aceste inele concentrează în ele atât istoria orașului, dar mai ales a țării. Privindu-le, poți să îți imaginezi cum străluceau în lumina tainică a opaițelor sau a făcliilor, pe mâinile domniștelor sau ale dregătorilor de la curtea domnească... ■

Surse: muzee-damboviene.ro; cunoastelumea.ro; targovistea-turistica.ro

Echipa CCD Ilfov a întâmpinat, cu bucurie, în zilele de 19 și 26 mai 2021, cele două grupuri de participanți la workshopurile de formare pe tema *Educație pentru cultura tradițională*. Aceste workshopuri au fost proiectate de Inspectoratul Școlar Județean Bacău, Casa Corpului Didactic Bacău și Asociația Asociația PartNET, în cadrul unui proiect european în cadrul programului „Profesori motivați în școli defavorizate”. Având un titlu foarte sugestiv - **INFORMA** - *Programe educaționale pentru personalul din școlile defavorizate din județul Bacău*, proiectul a vizat un grup țintă total de 310 persoane, din care 270 persoane cadre didactice, personal de sprijin și 40 de persoane care fac parte din echipele de management ale școlilor implicate, pentru care s-a scris acest proiect.

La Brănești, au ajuns cei 40 de manageri școlari din județul Bacău cărora le-a fost oferit, timp de patru ore, la sediul CCD Ilfov, un cadru propice de formare pentru folosirea elementelor de patrimoniu local, tradiții, cultură tradițională în educația elevilor aflați în situații de abandon școlar, din zone defavorizate. ■

Trofeul „Revista școlară ilfoveană”, ediția a XIV-a

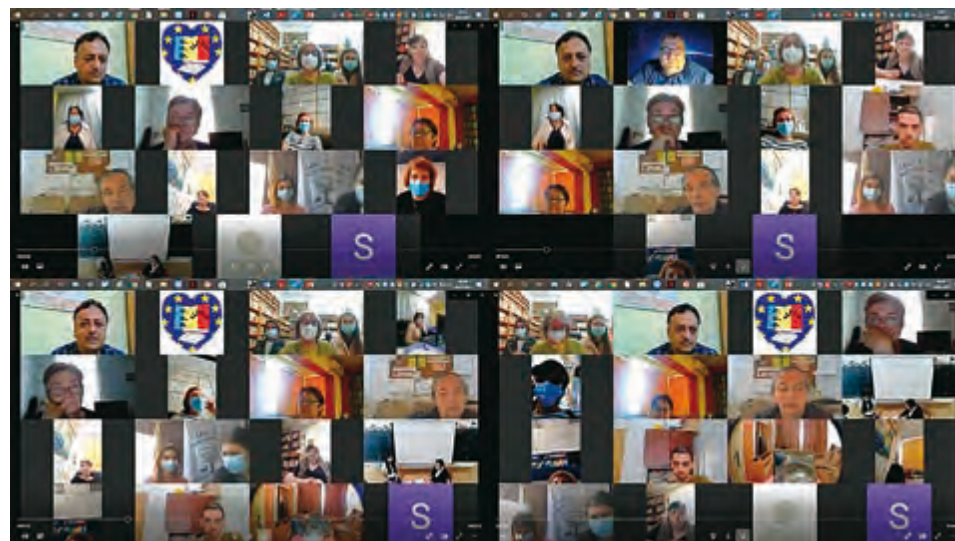
profesor metodist Marius-Ovidiu SEBE

Concursul „Revista școlară ilfoveană” a ajuns la ediția a XIV-a. Activitatea, care a devenit o tradiție a Casei Corpului Didactic Ilfov, s-a desfășurat și în acest an online, în data de 18 mai. La această ediție s-au înscris șapte reviste din județul Ilfov. Dacă ne amintim că la ediția anterioară, din anul 2020, s-au înscris doar patru reviste, constatăm un real progres și un semn că ușor, ușor, revenim la normalitate. În plus, toți membrii juriului au observat gradul foarte înalt de profesionalism al revistelor, calitatea conținuturilor, precum și concepția grafică, designul și modul de prezentare. Ne-au încântat prin conținutul lor și prin modul de prezentare următoarele

reviste: „Iani’s Club”, revista Grădiniței cu Program Prelungit IANȚS CLUB, Buftea, coordonator Mihaela Dana Dedu; „Micul Otopceanu” revista Liceului „Ioan Petruș” Otopeni, coordonator profesor Marmandiu Carmina; „Elev”, revista Școlii Gimnaziale nr. 1 Buftea, coordonator profesor Aretinica Rudeanu; „Împreună”, revista Școlii Gimnaziale nr. 1 Pantelimon, coordonată de profesor Mihaela Cristina Sin; „Rediviva”, revista Liceului „Barbu A. Știrbey” Buftea, coordonată de profesor Olivia Ignătescu și profesor Mihai Nina; „Otopceanu”, revista Liceului Teoretic „Ioan Petruș” Otopeni, coordonată de profesor Niculae Elena și „Repere Psihopedagogice Ilfovene”, revista Centrului Județean de

Resurse și Asistență Educațională Ilfov, coordonată de profesor Rodica Cozma. Coordonatorii revistelor au participat împreună cu elevi sau colegi din comitetul redacțional, fiecare echipă prezentând cu multă ingeniozitate punctele tari ale revistei. Cu această ocazie a avut loc și un schimb de experiență și de bune practici între coordonatorii de reviste școlare, fiecare împărtășind din propria activitate. Comisia de jurizare formată din Florin Petrescu, director CCD Ilfov, președintele juriului și membrii acestuia, Adriana Stoica, inspector școlar general al IȘJ Ilfov, Maria Gridan, inspector ISJ Ilfov; Marius-Ovidiu Sebe, profesor metodist CCD Ilfov; Horia Petrescu, bibliotecar CCD Ilfov și profesorul Nică D. Lupu, a

avut o misiune grea, de a delibera și de a stabili revista câștigătoare. Semnalăm faptul că la această ediție s-au înscris trei reviste aflate la primul număr: „Iani’s Club”, „Micul Otopceanu” și „Împreună”. Transmitem și pe această cale debutanților un „Bun venit!” în rândul revistelor ilfovene și le urăm continuitate și viață lungă. Îi felicităm pe toți participanții și ne exprimăm încă o dată aprecierea pentru efortul pe care coordonatorii și echipele redacționale l-au depus în realizarea acestui impresionant instrument de promovare a imaginii școlilor și a învățământului ilfovean, în condițiile grele de izolare cu care s-a confruntat școala în ultima vreme. Rezultatele concursului vor fi publicate în numărul următor. ■

Pagină coordonată de prof. dr. Florin PETRESCU, director al CCD Ilfov